ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 8ης Νοεμβρίου 2007 *

Στην υπόθεση Τ-194/04,

The Bavarian Lager Co. Ltd, με έδρα το Clitheroe (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους J. Pearson και C. Bright και, στη συνέχεια, από τους J. Webber και M. Readings, solicitors,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από τον

Contrôleur européen de la protection des données (CEPD), εκπροσωπούμενο από τον H. Hijmans,

παρεμβαίνων,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους C. Docksey και P. Aalto,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα να ακυρωθεί η απόφαση της Επιτροπής της 18ης Μαρτίου 2004, με την οποία απορρίφθηκε αίτηση της προσφεύγουσας περί πλήρους προσβάσεως στα πρακτικά συνεδριάσεως διεξαχθείσας στο πλαίσιο διαδικασίας διαπιστώσεως παραβάσεως, και να διαπιστωθεί ότι η Επιτροπή κακώς τερμάτισε την ασκηθείσα βάσει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 226 ΕΚ) διαδικασίας κατά του Ηνωμένου Βασιλείου,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Jaeger, Πρόεδρο, V. Tiili και O. Czúcz, δικαστές,

γραμματέας: C. Kristensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 13ης Σεπτεμβρίου 2006,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Το άρθρο 6 ΕΕ ορίζει τα εξής:

«1. Η Ένωση βασίζεται στις αρχές της ελευθερίας, της δημοκρατίας, του σεβασμού των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών και του κράτους δικαίου, αρχές οι οποίες είναι κοινές στα κράτη μέλη.

2. Η Ένωση σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα, όπως κατοχυρώνονται με την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και όπως προκύπτουν από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών, ως γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου.

[…]»

2 Κατά το άρθρο 255 ΕΚ:

«1. Κάθε πολίτης της Ένωσης και κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο κατοικεί ή έχει την καταστατική έδρα του σε ένα κράτος μέλος, έχει δικαίωμα πρόσβασης σε έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής, με την επιφύλαξη των αρχών και των προϋποθέσεων που θα καθοριστούν σύμφωνα με τις παραγράφους 2 και 3.

2. Οι γενικές αρχές και τα όρια, εκ λόγων δημοσίου ή ιδιωτικού συμφέροντος, που διέπουν αυτό το δικαίωμα πρόσβασης σε έγγραφα, καθορίζονται από το Συμβούλιο σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 251 [ΕΚ], εντός διετίας από την έναρξη ισχύος της Συνθήκης του Άμστερνταμ.

[…]»

3 Ο κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43), καθορίζει τις αρχές, τις προϋποθέσεις και τα όρια του προβλεπόμενου από το άρθρο 255 ΕΚ δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα των εν λόγω οργάνων. Ο κανονισμός αυτός ισχύει από 3ης Δεκεμβρίου 2001.

4 Η απόφαση 2001/937/ΕΚ, ΕΚΑΧ, Ευρατόμ της Επιτροπής, της 5ης Δεκεμβρίου 2001, για την τροποποίηση του εσωτερικού κανονισμού (ΕΕ L 345, σ. 94), κατήργησε την απόφαση 94/90/ΕΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ της Επιτροπής, της 8ης Φεβρουαρίου 1994, σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα της Επιτροπής (ΕΕ L 46, σ. 58), που εξασφάλιζε την εφαρμογή, έναντι της Επιτροπής, του κώδικα συμπεριφοράς όσον αφορά την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ 1993, L 340, σ. 41, στο εξής: κώδικας συμπεριφοράς).

5 Οι αιτιολογικές σκέψεις 4 και 11 του κανονισμού 1049/2001 αναφέρουν τα εξής:

«4) Ο παρών κανονισμός αποσκοπεί να προσδώσει όσο το δυνατόν πληρέστερη πρακτική ισχύ στο δικαίωμα της πρόσβασης του κοινού στα έγγραφα και να θεσπίσει τις γενικές αρχές και τα όρια της πρόσβασης αυτής σύμφωνα με το άρθρο 225, παράγραφος 2, […] ΕΚ.

[…]

11) Καταρχήν, θα πρέπει να δοθεί στο κοινό πρόσβαση σε όλα τα έγγραφα των θεσμικών οργάνων. Εντούτοις, ορισμένα δημόσια και ιδιωτικά συμφέροντα θα πρέπει να προστατεύονται μέσω εξαιρέσεων. Θα πρέπει να επιτραπεί στα θεσμικά όργανα να προστατεύουν τις εσωτερικές γνωμοδοτήσεις και διαβουλεύσεις τους όταν κρίνεται απαραίτητο να προστατευθεί η δυνατότητα λειτουργίας τους. Για τον καθορισμό των εξαιρέσεων, τα θεσμικά όργανα θα πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τις αρχές της κοινοτικής νομοθεσίας σχετικά με την προστασία των προσωπικών δεδομένων σε όλους τους τομείς δραστηριοτήτων της Ένωσης.»

6 Το άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001, που αφορά τις εξαιρέσεις από το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα, προβλέπει τα εξής:

«1. Τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σε ένα έγγραφο, η γνωστοποίηση του οποίου θα έθιγε την προστασία:

[…]

β) της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας του ατόμου, ιδίως σύμφωνα με την κοινοτική νομοθεσία σχετικά με την προστασία των προσωπικών δεδομένων.

2. Τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σ' ένα έγγραφο, η γνωστοποίηση του οποίου θα έθιγε την προστασία:

[…]

— του σκοπού επιθεώρησης, έρευνας και οικονομικού ελέγχου,

εκτός εάν για τη γνωστοποίηση του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον.

3. Προκειμένου περί εγγράφου που συντάχθηκε από ένα θεσμικό όργανο για εσωτερική χρήση ή που έχει παραληφθεί από ένα θεσμικό όργανο, και το οποίο σχετίζεται με θέμα επί του οποίου δεν έχει αποφασίσει, το εν λόγω θεσμικό όργανο αρνείται την πρόσβαση εάν η γνωστοποίηση του εγγράφου θα έθιγε σοβαρά την οικεία διαδικασία λήψης αποφάσεων, εκτός εάν για τη γνωστοποίηση του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον.

Ένα θεσμικό όργανο αρνείται την πρόσβαση σε έγγραφα που περιέχουν απόψεις για εσωτερική χρήση, ως μέρος συζητήσεων και προκαταρκτικών διαβουλεύσεων εντός του σχετικού θεσμικού οργάνου, ακόμη και αφού έχει ληφθεί η απόφαση, εάν η γνωστοποίηση του εγγράφου θα έθιγε σοβαρά την οικεία διαδικασία λήψης αποφάσεων, εκτός εάν για τη γνωστοποίηση του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον.

[…]

6. Εάν μόνον μέρη του ζητουμένου εγγράφου καλύπτονται από οιαδήποτε εξαίρεση, τα υπόλοιπα μέρη του εγγράφου δίδονται στη δημοσιότητα […]»

7 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001 προβλέπει ότι «[ο] αιτών δεν υποχρεούται να δικαιολογήσει την αίτηση».

8 Η οδηγία 95/46/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1995, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να εξασφαλίζουν την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων και ελευθεριών των φυσικών προσώπων, και ιδίως της ιδιωτικής τους ζωής, έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, ούτως ώστε να εξασφαλίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα στην Κοινότητα.

9 Το άρθρο 286 ΕΚ ορίζει ότι οι κοινοτικές πράξεις για την προστασία των φυσικών προσώπων όσον αφορά την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και την ελεύθερη κυκλοφορία αυτών, εφαρμόζονται στα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας.

10 Ο κανονισμός (ΕΚ) 45/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2000, σχετικά με την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας και σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ 2001, L 8, σ. 1), εκδόθηκε βάσει του άρθρου 286 ΕΚ.

11 Κατά τη 15η αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 45/2001:

«[…] Η πρόσβαση στα έγγραφα, συμπεριλαμβανομένων των όρων πρόσβασης στα έγγραφα που περιέχουν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, διέπεται από τις ρυθμίσεις που έχουν θεσπιστεί δυνάμει του άρθρου 255 […] ΕΚ, το πεδίο εφαρμογής του οποίου εκτείνεται στους τίτλους V και VI της Συνθήκης [ΕΕ].»

12 Ο κανονισμός 45/2001 ορίζει τα εξής:

«[…]

Άρθρο 1

Αντικείμενο του κανονισμού

1. Τα όργανα και οι οργανισμοί που συνιστώνται από τις Συνθήκες για την ίδρυση των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ή βάσει αυτών, στο εξής αποκαλούμενα "όργανα και οργανισμοί της Κοινότητας", εξασφαλίζουν, σύμφωνα με τον παρόντα κανονισμό, την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων και ελευθεριών των φυσικών προσώπων, και ιδίως της ιδιωτικής τους ζωής, έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, και δεν περιορίζουν ούτε απαγορεύουν την ελεύθερη κυκλοφορία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα μεταξύ τους ή προς αποδέκτες οι οποίοι υπόκεινται στην εθνική νομοθεσία των κρατών μελών που εφαρμόζουν την οδηγία 95/46 […]

2. Η ανεξάρτητη εποπτική αρχή, η οποία συνιστάται με τον παρόντα κανονισμό, εφεξής αποκαλούμενη "Ευρωπαίος Επόπτης προστασίας δεδομένων", ελέγχει την εφαρμογή των διατάξεων του παρόντος κανονισμού σε κάθε επεξεργασία δεδομένων που πραγματοποιείται από όργανο ή οργανισμό της Κοινότητας.

Άρθρο 2

Ορισμοί

Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, νοούνται ως:

α) "δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα": κάθε πληροφορία που αναφέρεται σε φυσικό πρόσωπο του οποίου η ταυτότητα είναι γνωστή ή μπορεί να εξακριβωθεί […]· ως πρόσωπο του οποίου η ταυτότητα μπορεί να εξακριβωθεί λογίζεται το πρόσωπο εκείνο που μπορεί να προσδιοριστεί, άμεσα ή έμμεσα, ιδίως βάσει αριθμού ταυτότητας ή βάσει ενός ή περισσοτέρων συγκεκριμένων στοιχείων που χαρακτηρίζουν την υπόστασή του από άποψη φυσική, βιολογική, ψυχική, οικονομική, πολιτιστική ή κοινωνική,

β) "επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα" […]: κάθε εργασία ή σειρά εργασιών που πραγματοποιούνται με ή χωρίς τη βοήθεια αυτοματοποιημένων μεθόδων και εφαρμόζονται σε δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, όπως η συλλογή, η καταχώριση, η οργάνωση, η διατήρηση, η προσαρμογή ή η τροποποίηση, η ανάκτηση, η αναζήτηση πληροφοριών, η χρήση, η ανακοίνωση με διαβίβαση, η διάδοση και κάθε άλλη μορφή διάθεσης, η συσχέτιση ή ο συνδυασμός, καθώς και το κλείδωμα, η διαγραφή ή η καταστροφή,

γ) “αρχείο δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα” [...]: κάθε διαρθρωμένο σύνολο δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα τα οποία είναι προσιτά με γνώμονα συγκεκριμένα κριτήρια, είτε το σύνολο αυτό είναι συγκεντρωμένο είτε αποκεντρωμένο είτε κατανεμημένο σε λειτουργική ή γεωγραφική βάση,

[...]

Άρθρο 3

Πεδίο εφαρμογής

1. Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται στην επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από όλα τα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας, εφόσον η επεξεργασία αυτή πραγματοποιείται στ[ο] πλαίσι[ο] της άσκησης δραστηριοτήτων που εμπίπτουν, εν όλω ή εν μέρει, στο πεδίο εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου.

2. Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται στην, εν όλω ή εν μέρει, αυτοματοποιημένη επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, καθώς και στη μη αυτοματοποιημένη επεξεργασία τέτοιων δεδομένων, τα οποία περιλαμβάνονται ή πρόκειται να περιληφθούν σε αρχείο.

[...]

Άρθρο 4

Ποιότητα των δεδομένων

1. Τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα πρέπει:

α) να υφίστανται θεμιτή και νόμιμη επεξεργασία,

β) να συλλέγονται για καθορισμένους, σαφείς και νόμιμους σκοπούς, και η περαιτέρω επεξεργασία τους να συμβιβάζεται με τους σκοπούς αυτούς [...]

[...]

Άρθρο 5

Θεμιτό της επεξεργασίας

Η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα πραγματοποιείται μόνον εφόσον:

α) είναι απαραίτητη για την εκπλήρωση καθήκοντος προς χάριν του δημόσιου συμφέροντος βάσει των συνθηκών για την ίδρυση των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ή άλλων νομοθετικών πράξεων που έχουν θεσπισθεί βάσει των συνθηκών αυτών ή για την εκπλήρωση καθήκοντος που ανάγεται στη νόμιμη άσκηση δημόσιας εξουσίας που έχει ανατεθεί στο όργανο ή στον οργανισμό της Κοινότητας ή σε τρίτον στον οποίον ανακοινώνονται τα δεδομένα, ή

β) είναι απαραίτητη για την εκπλήρωση νόμιμης υποχρέωσης την οποία υπέχει ο υπεύθυνος της επεξεργασίας, ή

[…]

δ) το υποκείμενο των δεδομένων έχει παράσχει την αναμφισβήτητη συγκατάθεσή του […]

Άρθρο 8

Διαβίβαση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα προς αποδέκτες άλλους, εκτός από τα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας, οι οποίοι υπάγονται στην οδηγία 95/46 […]

Με την επιφύλαξη των άρθρων 4, 5, 6 και 10, τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα διαβιβάζονται σε αποδέκτες οι οποίοι εμπίπτουν στην εθνική νομοθεσία που θεσπίζεται κατ' εφαρμογή της οδηγίας 95/46[…], μόνον εάν:

α) Ο αποδέκτης αποδεικνύει την αναγκαιότητα των δεδομένων για την εκπλήρωση καθήκοντος προς χάριν του δημόσιου συμφέροντος ή την εκπλήρωση καθήκοντος που ανάγεται στην άσκηση δημόσιας εξουσίας, ή

β) εάν ο αποδέκτης αποδεικνύει την αναγκαιότητα της διαβίβασης των δεδομένων και δεν υφίστανται λόγοι να υποτεθεί ότι η διαβίβαση αυτή μπορεί να θίξει τα νόμιμα συμφέροντα του υποκειμένου των δεδομένων.

[…]

Άρθρο 18

Δικαίωμα αντίταξης του υποκειμένου των δεδομένων

Το υποκείμενο των δεδομένων έχει το δικαίωμα:

α) να αντιτάσσεται ανά πάσα στιγμή, για επιτακτικούς και νόμιμους λόγους σχετικούς με την προσωπική του κατάσταση, στην επεξεργασία δεδομένων που το αφορούν, με εξαίρεση τις περιπτώσεις που εμπίπτουν στο άρθρο 5, στοιχεία β΄, γ΄ και δ΄. Σε περίπτωση αιτιολογημένης αντίταξης, η εν λόγω επεξεργασία δεν επιτρέπεται πλέον να αφορά τα εν λόγω δεδομένα,

[…]»

13 Το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (ΕΣΔΑ) ορίζει τα εξής:

«1. Παν πρόσωπον δικαιούται εις τον σεβασμόν της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής του, της κατοικίας του και της αλληλογραφίας του.

2. Δεν επιτρέπεται να υπάρξη επέμβασις δημοσίας αρχής εν τη ασκήσει του δικαιώματος τούτου, εκτός εάν η επέμβασις αύτη προβλέπεται υπό του νόμου και αποτελεί μέτρον το οποίον, εις μίαν δημοκρατικήν κοινωνίαν, είναι αναγκαίον δια την εθνικήν ασφάλειαν, την δημοσίαν ασφάλειαν, την οικονομικήν ευημερίαν της χώρας, την προάσπισιν της τάξεως και την πρόληψιν ποινικών παραβάσεων, την προστασίαν της υγείας ή της ηθικής ή την προστασίαν των δικαιωμάτων και ελευθεριών άλλων.»

14 Ο Χάρτης θεμελιωδών δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης που διακηρύχθηκε στη Νίκαια στις 7 Δεκεμβρίου 2000 (ΕΕ C 364, σ. 1, στο εξής: Χάρτης) προβλέπει τα εξής:

«*Άρθρο 7*

Σεβασμός της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής

Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στο σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής του, της κατοικίας του και των επικοινωνιών του.

Άρθρο 8

Προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα

1. Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που το αφορούν.

2. Η επεξεργασία αυτών των δεδομένων πρέπει να γίνεται νομίμως, για καθορισμένους σκοπούς και με βάση τη συγκατάθεση του ενδιαφερομένου ή για άλλους θεμιτούς λόγους που προβλέπονται από τον νόμο. Κάθε πρόσωπο δικαιούται να έχει πρόσβαση στα συλλεγέντα δεδομένα που το αφορούν και να επιτυγχάνει τη διόρθωσή τους.

3. Ο σεβασμός των κανόνων αυτών υπόκειται στον έλεγχο ανεξάρτητης αρχής.

[…]

Άρθρο 42

Δικαίωμα πρόσβασης στα έγγραφα

Κάθε πολίτης της Ένωσης ή κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που κατοικεί ή έχει την καταστατική έδρα του σε ένα κράτος μέλος έχει δικαίωμα πρόσβασης στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής.

[…]»

Ιστορικό της διαφοράς

15 Η προσφεύγουσα εταιρία ιδρύθηκε στις 28 Μαΐου 19992 με σκοπό την εισαγωγή γερμανικού ζύθου στα ποτοπωλεία του Ηνωμένου Βασιλείου που βρίσκονται κυρίως στη Βόρεια Αγγλία.

16 Η διάθεση του προϊόντος της δεν κατέστη ωστόσο δυνατή, στο μέτρο που πολλοί από τους εκμεταλλευόμενους ποτοπωλεία στο Ηνωμένο Βασίλειο επιχειρηματίες δεσμεύονται με συμβάσεις αποκλειστικής αγοράς που τους υποχρεώνουν να προμηθεύονται μπύρα από συγκεκριμένα ζυθοποιεία..

17 Σύμφωνα με τη βρετανική κανονιστική πράξη για την προμήθεια ζύθου [Supply of Beer (Tied Estate) Order 1989 SI 1989/2390], τα βρετανικά ζυθοποιεία που κατέχουν δικαιώματα σε περισσότερα από 2 000 ποτοπωλεία οφείλουν να παρέχουν στους διαχειριστές των καταστημάτων αυτών τη δυνατότητα να αγοράζουν ζύθο προερχόμενο από άλλο ζυθοποιείο, υπό την προβλεπόμενη στο άρθρο 7, παράγραφος 2, στοιχείο a, της εν λόγω κανονιστικής πράξεως προϋπόθεση ότι έχει συσκευαστεί σε βαρέλι και ότι η περιεκτικότητά του σε οινόπνευμα υπερβαίνει το 1,2 %. Η κανονιστική αυτή πράξη είναι γνωστή ως «Guest Beer Provision» (στο εξής: GBP).

18 Τα είδη ζύθου που παράγονται εκτός του Ηνωμένου Βασιλείου δεν μπορούν, στην πλειονότητά τους, να θεωρηθούν ως «ζύθος που έχει συσκευασθεί σε βαρέλι», κατά την έννοια της GBP, και, επομένως, δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω κανονιστικής πράξεως.

19 Η προσφεύγουσα, κρίνοντας ότι η GBP αποτελεί μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος προς εισαγωγές και, ως εκ τούτου, είναι ασυμβίβαστη προς το άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 28 ΕΚ), υπέβαλε ένσταση ενώπιον της Επιτροπής με έγγραφο της 3ης Απριλίου 1993, η οποία καταχωρίστηκε με αριθμό P/93/4490/UK.

20 Κατόπιν της έρευνάς της, η Επιτροπή αποφάσισε, στις 12 Απριλίου 1995, να κινήσει δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΕ (νυν άρθρου 226 ΕΚ) διαδικασία κατά του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας. Στις 28 Σεπτεμβρίου 1995 ενημέρωσε την προσφεύγουσα σχετικά με την έρευνα αυτή και την αποστολή εγγράφου οχλήσεως στο Ηνωμένο Βασίλειο στις 15 Σεπτεμβρίου 1995.

Στις 26 Ιουνίου 1996 η Επιτροπή αποφάσισε να απευθύνει αιτιολογημένη γνώμη στο Ηνωμένο Βασίλειο και στις 5 Αυγούστου 1996 δημοσίευσε σχετικό με την εν λόγω απόφαση ανακοινωθέν Τύπου.

21 Στις 11 Οκτωβρίου 1996 πραγματοποιήθηκε συνεδρίαση (στο εξής: συνεδρίαση της 11ης Οκτωβρίου 1996 ή συνεδρίαση), στην οποία μετείχαν εκπρόσωποι της Γενικής Διευθύνσεως (ΓΔ) «Εσωτερική Αγορά και Χρηματοοικονομικές Υπηρεσίες» της Επιτροπής, του Υπουργείου Εμπορίου και Βιομηχανίας του Ηνωμένου Βασιλείου και της συνομοσπονδίας ζυθοποιών της κοινής αγοράς (στο εξής: CBMC). Η προσφεύγουσα είχε ζητήσει να μετάσχει στη συνεδρίαση με έγγραφο της 27ης Αυγούστου 1996, αλλά η Επιτροπή απέρριψε την αίτηση της.

22 Στις 15 Μαρτίου 1997 το Υπουργείο Εμπορίου και Βιομηχανίας του Ηνωμένου Βασιλείου ανακοίνωσε σχέδιο τροποποιήσεως της GBP, το οποίο προέβλεπε ότι ο ζύθος που έχει συσκευασθεί σε φιάλη μπορεί να μεταπωληθεί ως ζύθος διαφορετικής προελεύσεως όπως ακριβώς ο συσκευαζόμενος σε βαρέλι. Αφού η Επιτροπή ανέστειλε δύο φορές την απόφασή της να απευθύνει αιτιολογημένη γνώμη στο Ηνωμένο Βασίλειο, ήτοι στις 19 Μαρτίου 1997 και στις 26 Ιουνίου 1997, ο προϊστάμενος της μονάδας 2 «Εφαρμογή των άρθρων 30 έως 36 της Συνθήκης ΕΚ (επίδοση, καταγγελίες, παραβάσεις κ.λπ.) και εξάλειψη των περιορισμών στο εμπόριο» της διευθύνσεως Β «Ελεύθερη κυκλοφορία εμπορευμάτων και δημόσιες συμβάσεις» της ΓΔ «Εσωτερική Αγορά και Χρηματοοικονομικές Υπηρεσίες» ανακοίνωσε στην προσφεύγουσα, με έγγραφο της 21ης Απριλίου 1997, ότι, λαμβανομένου υπόψη του σχεδίου τροποποιήσεως της GBP, η διαδικασία του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ ανεστάλη και η αιτιολογημένη γνώμη δεν κοινοποιήθηκε στο Ηνωμένο Βασίλειο. Επισήμανε ότι η διαδικασία αυτή θα περατωνόταν μετά τη θέση σε ισχύ της τροποποιηθείσας GBP. Το νέο κείμενο της GBP άρχισε να ισχύει στις 22 Αυγούστου 1997. Συνεπώς, η αιτιολογημένη γνώμη ουδέποτε απεστάλη στο Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή αποφάσισε τελικώς, στις 10 Δεκεμβρίου 1997, να θέσει τη διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως στο αρχείο.

23 Η προσφεύγουσα ζήτησε από τον γενικό διευθυντή της ΓΔ «Εσωτερική Αγορά και Χρηματοοικονομικές Υπηρεσίες», με τηλεομοιοτυπία που του απηύθυνε στις 21 Μαρτίου 1997, αντίγραφο της αιτιολογημένης γνώμης σύμφωνα με τον κώδικα συμπεριφοράς. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε, όπως και η επιβεβαιωτική αίτηση.

24 Με έγγραφο της 18ης Σεπτεμβρίου 1997 (στο εξής: απόφαση της 18ης Σεπτεμβρίου 1997), ο γενικός γραμματέας της Επιτροπής επιβεβαίωσε την απόρριψη της αιτήσεως που απευθύνθηκε στον γενικό γραμματέα της ΓΔ «Εσωτερική Αγορά και Χρηματοοικονομικές Υπηρεσίες».

25 Η προσφεύγουσα άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή καταχωρισθείσα με αριθμό Τ-309/97 κατά της αποφάσεως της 18ης Σεπτεμβρίου 1997. Με την απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 1999, Τ-309/97, Bavarian Lager κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. ΙΙ-3217), το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή αυτή, κρίνοντας ότι η εκπλήρωση του επιδιωκόμενου σκοπού, που συνίστατο στην παροχή στην προσφεύγουσα της δυνατότητας εκούσιας συμμορφώσεως προς τις επιταγές της Συνθήκης ή, ενδεχομένως, αιτιολογήσεως της απόψεώς της, δικαιολογούσε, στο πλαίσιο της προστασίας του δημοσίου συμφέροντος, την άρνηση προσβάσεως σε προπαρασκευαστικό έγγραφο που αφορά το στάδιο έρευνας της διαδικασίας του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ.

26 Στις 4 Μαΐου 1998 η προσφεύγουσα υπέβαλε στην Επιτροπή αίτηση προσβάσεως σε όλα τα έγγραφα που κατατέθηκαν στον φάκελο P/93/4490/UK από ένδεκα συγκεκριμένες εταιρίες και οργανώσεις και από τρεις καθορισμένες κατηγορίες προσώπων ή επιχειρήσεων, κατ' εφαρμογήν του κώδικα συμπεριφοράς. Η Επιτροπή απέρριψε την αρχική αίτηση με την αιτιολογία ότι ο κώδικας συμπεριφοράς είχε εφαρμογή μόνο στα έγγραφα των οποίων εκδότης ήταν η Επιτροπή. Η επιβεβαιωτική αίτηση απορρίφθηκε με την αιτιολογία ότι η Επιτροπή δεν ήταν εκδότης των επίμαχων εγγράφων και κάθε αίτηση έπρεπε να απευθύνεται στον εκδότη.

27 Στις 8 Ιουλίου 1998 η προσφεύγουσα υπέβαλε ενώπιον του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή καταγγελία καταχωρισθείσα με αριθμό 713/98/ΙΗ, διευκρινίζοντας, με έγγραφο της 2ας Φεβρουαρίου 1999, ότι σχεδίαζε να αναζητήσει τα ονόματα των εκπροσώπων της CBMC που είχαν μετάσχει στη συνεδρίαση της 11ης Οκτωβρίου 1996, καθώς και των εταιριών και προσώπων που εμπίπτουν στις δεκατέσσερις κατηγορίες που καθόρισε η προσφεύγουσα με την αρχική αίτησή της προσβάσεως στα έγγραφα, τα οποία περιέχουν παρατηρήσεις διαβιβασθείσες στην Επιτροπή στο πλαίσιο της υποθέσεως P/93/4490/UK.

28 Κατόπιν της ανταλλαγής εγγράφων μεταξύ του Διαμεσολαβητή και της Επιτροπής, η Επιτροπή τού επισήμανε, τον Οκτώβριο και τον Νοέμβριο του 1999, ότι στα 45 έγγραφα που είχε απευθύνει στους ενδιαφερομένους για να τους ζητήσει την άδεια γνωστοποιήσεως της ταυτότητάς τους στην προσφεύγουσα έλαβε 20 απαντήσεις, από τις οποίες 14 ήταν θετικές και 6 αρνητικές. Η Επιτροπή γνωστοποίησε το όνομα και τη διεύθυνση των προσώπων που είχαν δεχθεί να κοινοποιηθεί το όνομά τους. Η προσφεύγουσα επισήμανε στον Διαμεσολαβητή ότι οι πληροφορίες που κοινοποίησε η Επιτροπή εξακολουθούσαν να είναι ελλιπείς.

29 Με το σχέδιο που απηύθυνε στην Επιτροπή στο πλαίσιο της καταγγελίας 713/98/IJH, της 17ης Μαΐου 2000, ο Διαμεσολαβητής πρότεινε στην Επιτροπή να γνωστοποιήσει στην προσφεύγουσα τα ονόματα των εκπροσώπων της CBMC που μετείχαν στη συνεδρίαση της 11ης Οκτωβρίου 1996 και των εταιριών και προσώπων που εμπίπτουν στις 14 κατηγορίες τις οποίες καθόρισε η προσφεύγουσα με την αρχική αίτησή της προσβάσεως στα έγγραφα που περιέχουν τις διαβιβασθείσες στην Επιτροπή παρατηρήσεις στο πλαίσιο της υποθέσεως P/93/4490/UK.

30 Με την αιτιολογημένη γνώμη που απηύθυνε στον Διαμεσολαβητή στις 3 Ιουλίου 2000, η Επιτροπή υποστήριξε ότι η συγκατάθεση του ενδιαφερομένου εξακολουθούσε να είναι αναγκαία, επισήμανε όμως ότι θα μπορούσε να κοινοποιήσει τα ονόματα των προσώπων που δεν είχαν απαντήσει στο αίτημά της χορηγήσεως αδείας, διότι, ελλείψει απαντήσεως, το συμφέρον καθώς και τα θεμελιώδη δικαιώματα και ελευθερίες των ενδιαφερομένων δεν υπερίσχυαν. Ως εκ τούτου, προσέθεσε τα ονόματα 25 άλλων προσώπων.

31 Στις 23 Νοεμβρίου 2000 ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε την ειδική έκθεσή του στο Κοινοβούλιο προς απάντηση στο σχέδιο συστάσεως που υποβλήθηκε στην Επιτροπή στο πλαίσιο της υποθέσεως 713/98/IJH (στο εξής: ειδική έκθεση), με την οποία διαπίστωσε ότι δεν υφίστατο θεμελιώδες δικαίωμα αντίθετο προς τη γνωστοποίηση στοιχείων τα οποία κοινοποιήθηκαν σε διοικητική αρχή ως απόρρητα και ότι η οδηγία 95/46 δεν επέβαλλε στην Επιτροπή την υποχρέωση να τηρήσει το απόρρητο του ονόματος των προσώπων που της γνωστοποιούσαν απόψεις ή πληροφορίες στο πλαίσιο της ασκήσεως των καθηκόντων της.

32 Στις 30 Σεπτεμβρίου 2002 ο Διαμεσολαβητής απηύθυνε έγγραφο στον Πρόεδρο της Επιτροπής, R. Prodi, επισημαίνοντας τα εξής:

«Ο Διαμεσολαβητής εκφράζει την ανησυχία του ότι οι κανόνες περί της προστασίας των δεδομένων τυγχάνουν εσφαλμένης ερμηνείας, υπό την έννοια ότι προϋποθέτουν την ύπαρξη γενικού δικαιώματος ανώνυμης συμμετοχής σε δημόσιες δραστηριότητες. Η εσφαλμένη αυτή ερμηνεία εγκυμονεί κίνδυνο παραβιάσεως της αρχής διαφάνειας και του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα, τόσο στην Κοινότητα όσο και στα κράτη μέλη στα οποία η αρχή διαφάνειας και η πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα διέπονται από εθνικούς συνταγματικούς κανόνες.»

33 Σύμφωνα με το υπ' αριθ. 23/2001 ανακοινωθέν Τύπου του Διαμεσολαβητή, της 12ης Δεκεμβρίου 2001, το Κοινοβούλιο εξέδωσε ψήφισμα σχετικά με την ειδική έκθεση με την οποία ζητείται από την Επιτροπή να παράσχει τις απαιτούμενες από την προσφεύγουσα πληροφορίες.

34 Με ηλεκτρονική επιστολή της 5ης Δεκεμβρίου 2003, η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή πρόσβαση στα αναφερόμενα στην ανωτέρω σκέψη 27 έγγραφα βάσει του κανονισμού 1049/2001.

35 Η Επιτροπή απάντησε στο αίτημα αυτό με έγγραφο της 27ης Ιανουαρίου 2004, επισημαίνοντας ότι ορισμένα από τα σχετικά με τη συνεδρίαση έγγραφα θα μπορούσαν να γνωστοποιηθούν, αλλά εφιστώντας την προσοχή της προσφεύγουσας στο γεγονός ότι από τα πρακτικά της συνεδριάσεως της 11ης Οκτωβρίου 1996 παραλείφθηκαν τα ονόματα πέντε προσώπων, από τα οποία δύο αντιτάχθηκαν ρητώς στη γνωστοποίηση του ονόματός τους, ενώ η Επιτροπή μπόρεσε να επικοινωνήσει μόνο με τα τρία άλλα πρόσωπα.

36 Με ηλεκτρονική επιστολή της 9ης Φεβρουαρίου 2004, η προσφεύγουσα υπέβαλε επιβεβαιωτική αίτηση κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 προκειμένου να λάβει πλήρη γνώση των πρακτικών της συνεδριάσεως της 11ης Οκτωβρίου 1996 στα οποία περιλαμβάνονται όλα τα ονόματα των μετεχόντων.

37 Με έγγραφο της 18ης Μαρτίου 2004 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η Επιτροπή απέρριψε την επιβεβαιωτική αίτηση της προσφεύγουσας. Επιβεβαίωσε ότι ο κανονισμός 45/2001 είχε εφαρμογή στην αίτηση γνωστοποιήσεως των ονομάτων των άλλων συμμετεχόντων. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε τον σαφή και νόμιμο σκοπό ή την αναγκαιότητα της γνωστοποιήσεως αυτής, δεν πληρούνταν οι προβλεπόμενες από το άρθρο 8 του εν λόγω κανονισμού απαιτήσεις και είχε εφαρμογή η εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001. Η Επιτροπή προσέθεσε ότι, μολονότι δεν εφαρμόζονταν οι κανόνες στον τομέα της προστασίας των προσωπικών δεδομένων, μπορούσε να αρνηθεί να γνωστοποιήσει τα άλλα ονόματα βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, προκειμένου να μη θιγεί η ικανότητά της διεξαγωγής ερευνών.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

38 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 27 Μαΐου 2004, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

39 Με διάταξη της 6ης Δεκεμβρίου 2004, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος του Πρωτοδικείου επέτρεψε στη Φινλανδική Δημοκρατία να παρέμβει υπέρ της προσφεύγουσας. Κατόπιν της παραιτήσεως της Φινλανδικής Δημοκρατίας από την παρέμβασή της, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος του Πρωτοδικείου διέγραψε την παρέμβαση αυτή με διάταξη της 27ης Απριλίου 2005.

40 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 28 Φεβρουαρίου 2006, ο Ευρωπαίος Επόπτης Προστασίας Δεδομένων (στο εξής: Επόπτης) ζήτησε να παρέμβει στην υπό κρίση διαδικασία υπέρ της προσφεύγουσας. Με διάταξη της 6ης Ιουνίου 2006, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος του Πρωτοδικείου δέχθηκε την παρέμβαση αυτή.

41 Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, η προσφεύγουσα και η Επιτροπή κλήθηκαν να προσκομίσουν ορισμένα έγγραφα. Ανταποκρίθηκαν στην πρόκληση αυτή εντός των ταχθεισών προθεσμιών.

42 Με διάταξη της 16ης Μαΐου 2006, σύμφωνα με το άρθρο 65, στοιχείο β΄, το άρθρο 66, παράγραφος 1, και το άρθρο 67, παράγραφος 3, τρίτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο ζήτησε από την Επιτροπή το πλήρες κείμενο των πρακτικών της συνεδριάσεως της 11ης Οκτωβρίου 1996, τα οποία περιλαμβάνουν όλα τα ονόματα των συμμετεχόντων, προβλέποντας συγχρόνως ότι το έγγραφο αυτό δεν θα κοινοποιηθεί στην προσφεύγουσα στο πλαίσιο της υπό κρίση διαδικασίας. Το αίτημα αυτό έγινε δεκτό.

43 Οι διάδικοι ανέπτυξαν τα επιχειρήματά τους και τις απαντήσεις τους στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 13ης Σεπτεμβρίου 2006.

44 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την εκ μέρους της Επιτροπής αποδοχή της τροποποιήσεως που επέφερε η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου στην GBP αντίθετη προς το άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 28 ΕΚ)·

— να αναγνωρίσει ότι η Επιτροπή δεν έπρεπε να είχε δεχθεί την προαναφερθείσα τροποποίηση και ότι, με την ενέργεια αυτή, παρέβη το άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΚ·

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να υποχρεώσει την Επιτροπή να κοινοποιήσει τα ονόματα όλων των προσώπων που παρέστησαν στη συνεδρίαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

45 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο Επόπτης ζήτησε από το Πρωτοδικείο, προς στήριξη της αιτήσεως προσβάσεως στα έγγραφα της προσφεύγουσας, να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση.

46 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει ως απαράδεκτες τις σχετικές με τη διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως αιτήσεις·

— να απορρίψει την αίτηση ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως·

— να απορρίψει ως απαράδεκτη την αίτηση με την οποία ζητείται να διαταχθεί η γνωστοποίηση των ονομάτων των άλλων προσώπων που μετέχουν στη συνεδρίαση·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως με την οποία ζητείται από το Πρωτοδικείο να διατάξει την Επιτροπή να γνωστοποιήσει τα ονόματα όλων των παρευρισκομένων στη συνεδρίαση

47 Κατά πάγια νομολογία, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να απευθύνει διαταγές στα κοινοτικά όργανα ή να τα υποκαθιστά στο πλαίσιο του ελέγχου της νομιμότητας που ασκεί. Ο περιορισμός αυτός του ελέγχου της νομιμότητας ισχύει για όλες τις κατηγορίες διαφορών των οποίων επιλαμβάνεται το Πρωτοδικείο, περιλαμβανομένων αυτών που αφορούν την πρόσβαση στα έγγραφα (απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιουλίου 2001, Τ-204/99, Mattila κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-2265, σκέψη 26, που επιβεβαιώθηκε από την απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Ιανουαρίου 2004, C-353/01 P, Mattila κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-1073, σκέψη 15).

48 Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν μπορεί παραδεκτώς να ζητήσει από το Πρωτοδικείο να διατάξει την Επιτροπή να της γνωστοποιήσει τα ονόματα όλων των παρευρισκομένων στη συνεδρίαση της 11ης Οκτωβρίου 1996.

Επί της μη σύννομης θέσεως στο αρχείο της διαδικασίας διαπιστώσεως παραβάσεως βάσει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ

Επιχειρήματα των διαδίκων

49 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δέχθηκε να θέσει στο αρχείο μια διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως κατά παράβαση του άρθρου 30 της Συνθήκης ΕΚ ή, επικουρικώς, του άρθρου 6 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 12 ΕΚ), της οποίας θεμελιώδες στοιχείο αποτελούσε η συνεδρίαση της 11ης Οκτωβρίου 1996.

50 Πράγματι, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν δέχθηκε το αίτημα της προσφεύγουσας να παρευρεθεί στη συνεδρίαση, ότι κακώς έθεσε στο αρχείο τη διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως, ότι η τροποποιηθείσα GBP εξακολουθούσε να εισάγει δυσμενή διάκριση σε βάρος ειδών ζύθου προερχομένων από άλλα κράτη μέλη πλην του Ηνωμένου Βασιλείου και ότι ήταν ιδιαιτέρως επιφυλακτική όσον αφορά τη γνωστοποίηση του ονόματος των μετεχόντων στη συνεδρίαση, η συνεδρίαση αυτή χρησιμοποιήθηκε από την Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου και τις μεγάλες εταιρίες παραγωγής ζύθου στο Ηνωμένο Βασίλειο ως μέσο για να πειστεί η Επιτροπή να δεχθεί μια τροποποίηση η οποία είχε ως σκοπό να αποτρέψει τους εισαγωγείς ζύθου όπως η προσφεύγουσα από την πώληση των προϊόντων τους σε σημαντικό τμήμα της βρετανικής αγοράς. Κατά την προσφεύγουσα, η πρακτική αυτή, που σκοπούσε στη μη σύννομη θέση στο αρχείο της διαδικασίας διαπιστώσεως παραβάσεως, συνεπαγόταν για την ίδια απώλεια μιας ευκαιρίας και, ως εκ τούτου, σημαντικές οικονομικές απώλειες. Επομένως, υπήρχε παράβαση του άρθρου 30 της Συνθήκης ΕΚ.

51 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η τροποποιηθείσα GBP αντιβαίνει επίσης στο άρθρο 6 της Συνθήκης ΕΚ, στο μέτρο που εισάγει δυσμενή διάκριση λόγω ιθαγένειας σε βάρος των ειδών ζύθου που παράγονται σε άλλα κράτη μέλη πλην του Ηνωμένου Βασιλείου.

52 Η Επιτροπή φρονεί, κατ' ουσίαν, ότι τα αιτήματα της προσφεύγουσας να διαπιστωθεί ότι η αποδοχή της τροποποιήσεως που επέφερε η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου στη GBP αντιβαίνουν στο άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΚ, ότι δεν έπρεπε να τη δεχθεί και ότι με την ενέργεια αυτή παρέβη το άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΚ δεν είναι προδήλως παραδεκτά.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

53 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να αναγνωρίσει ότι η εκ μέρους της Επιτροπής αποδοχή της τροποποιήσεως που επέφερε στη GBP η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου αντιβαίνει στα άρθρα 30 και 6 της Συνθήκης ΕΚ. Το αίτημα αυτό πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, στην πραγματικότητα, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι κακώς η Επιτροπή έθεσε στο αρχείο την καταγγελία της περί των προβαλλόμενων ως αντίθετων προς το κοινοτικό δίκαιο μέτρων του Ηνωμένου Βασιλείου.

54 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι ένας ιδιώτης δεν μπορεί παραδεκτώς να ζητήσει την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής να μην κινήσει διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως κατά κράτους μέλους (διάταξη του Δικαστηρίου της 12ης Ιουνίου 1992, C-29/92, Asia Motor France κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-3935, σκέψη 21, και διατάξεις του Πρωτοδικείου της 15ης Μαρτίου 2004, T-139/02, Ινστιτούτο Ν. Αυγερινοπούλου κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-875, σκέψη 76, και της 19ης Σεπτεμβρίου 2005, T-247/04, Aseprofar και Edifa κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-3449, σκέψη 40).

55 Πράγματι, από το άρθρο 169 της Συνθήκης ΕΚ προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν υποχρεούται να κινήσει διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως, αλλά διαθέτει επί του σημείου αυτού διακριτική ευχέρεια αποκλείουσα το δικαίωμα των ιδιωτών να απαιτήσουν από το όργανο να λάβει συγκεκριμένη θέση και να ασκήσουν προσφυγή

ακυρώσεως κατά της αρνήσεώς της να ενεργήσει (διάταξη του Πρωτοδικείου της 16ης Φεβρουαρίου 1998, Τ-182/97, Smanor κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. ΙΙ-271, σκέψη 27, και προαναφερθείσα διάταξη Ινστιτούτο Ν. Αυγερινοπούλου κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 77).

56 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν μπορεί παραδεκτώς να ζητήσει την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής να μην κινήσει διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως κατά του Ηνωμένου Βασιλείου με την αιτιολογία ότι η τροποποιηθείσα GBP αντιβαίνει στα άρθρα 6 και 30 της Συνθήκης ΕΚ. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στην Επιτροπή παράβαση των εν λόγω άρθρων λόγω της θέσεως της επίμαχης διαδικασίας στο αρχείο.

57 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι το αίτημα της προσφεύγουσας δεν σκοπεί στην ακύρωση της αποφάσεως αυτής, αλλά στην ακύρωση της αποφάσεως με την οποία τέθηκε στο αρχείο η από 10 Δεκεμβρίου 1997 καταγγελία της, υπενθυμίζεται ότι η απόφαση με την οποία η Επιτροπή θέτει στο αρχείο μια καταγγελία που την πληροφορούσε σχετικά με συμπεριφορά κράτους δυνάμενη να προκαλέσει την κίνηση της διαδικασίας λόγω παραβάσεως δεν έχει δεσμευτική ισχύ και, επομένως, δεν μπορεί να προσβληθεί (προαναφερθείσα διάταξη Aseprofar και Edifa κατά Επιτροπής, σκέψη 48). Επιπλέον, η προσφυγή είναι προδήλως εκπρόθεσμη σε σχέση με την ημερομηνία της εν λόγω αποφάσεως.

58 Υπό τις περιστάσεις αυτές, οι αιτιάσεις της προσφεύγουσας σχετικά με τη θέση της καταγγελίας της στο αρχείο είναι απαράδεκτες.

59 Εξάλλου, όσον αφορά την αιτίαση της προσφεύγουσας σύμφωνα με την οποία η μη σύννομη θέση της διαδικασίας διαπιστώσεως παραβάσεως στο αρχείο της προκάλεσε την απώλεια ευκαιρίας και σημαντικές οικονομικές συνέπειες, αρκεί η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν υπέβαλε αίτημα αποζημιώσεως στο πλαίσιο της προσφυγής της. Συνεπώς, παρέλκει η απόφαση επί του ζητήματος αυτού.

Επί της προσβάσεως στα έγγραφα

Επιχειρήματα των διαδίκων

60 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με τα συμπεράσματα της ειδικής εκθέσεως του Διαμεσολαβητή, η εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001 δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω, καθότι η οδηγία 95/46 δεν επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να τηρήσει απόρρητα τα ονόματα των προσώπων που της γνωστοποιούν απόψεις ή πληροφορίες. Η προσφεύγουσα παραπέμπει, επί του σημείου αυτού, στο προαναφερθέν στη σκέψη 32 έγγραφο του Διαμεσολαβητή που υποβλήθηκε στον Πρόεδρο της Επιτροπής στις 30 Σεπτεμβρίου 2002, με το οποίο προσάπτει στην Επιτροπή εσφαλμένη εφαρμογή της οδηγίας 95/46.

61 Περαιτέρω, το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 δεν έχει επίσης εφαρμογή. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η συνεδρίαση πραγματοποιήθηκε το 1996, η διαδικασία λήψεως αποφάσεως της Επιτροπής μπορεί ελάχιστα μόνο να θιγεί από τη γνωστοποίηση των στοιχείων, καθόσον μεταξύ της συνεδριάσεως αυτής και της ημερομηνίας ασκήσεως της προσφυγής μεσολάβησαν επτά έτη. Ωστόσο, ακόμη και αν είχε εφαρμογή η διάταξη αυτή, η Επιτροπή δεν θα μπορούσε να την επικαλεστεί προς στήριξη της αρνήσεώς της να κοινοποιήσει τα επίμαχα στοιχεία, καθόσον, εν προκειμένω, υφίσταται δημόσιο συμφέρον υπερισχύον της εν λόγω κοινοποιήσεως. Πράγματι, στην υπό κρίση υπόθεση, ο Διαμεσολαβητής και το Κοινοβούλιο αποδίδουν ιδιαίτερη σημασία στο γεγονός ότι τρίτοι με μεγάλη επιρροή γνωστοποίησαν στην Επιτροπή την άποψή τους υπό συνθήκες άκρας μυστικότητας, κατά παραβίαση της αρχής της διαφάνειας.

62 Με το υπόμνημά της απαντήσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το υπόμνημα αντικρούσεως περιλαμβάνει ένα νέο στοιχείο, ήτοι την επισήμανση ότι τα πρόσωπα των οποίων τα ονόματα ζήτησε να γνωστοποιηθούν η Επιτροπή ήταν εκπρόσωποι της CBMC οι οποίοι ενήργησαν σύμφωνα με τις οδηγίες του φορέα που εκπροσωπούν. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, εφόσον η Επιτροπή αποκάλυψε ότι τα

πρόσωπα αυτά ήταν εκπρόσωποι της CBMC, η πληροφορία αυτή είναι πλέον δημοσιοποιημένη και η φήμη της Επιτροπής στον τομέα της τηρήσεως του απορρήτου δεν θίγεται από τη γνωστοποίηση των ονομάτων των προσώπων αυτών.

63 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι οι επαγγελματικές ενώσεις όπως η CBMC αντιπροσωπεύουν συνήθως όλους τους επιχειρηματίες συγκεκριμένης αγοράς ή την πλειονότητά τους και, επομένως, είθισται να εκφράζουν απόψεις εκπροσωπώντας το σύνολο των επιχειρηματιών του κλάδου. Η φήμη της Επιτροπής θα θιγόταν μόνον αν αποδεικνυόταν ότι, κατά τη συνεδρίαση της 11ης Οκτωβρίου 1996, οι εκπρόσωποι της CBMC εκπροσωπούσαν συγκεκριμένη ομάδα ζυθοπαραγωγών με σκοπό να διατηρήσουν κλειστή την αγορά του ζύθου που πωλείται σε ποτοπωλεία του Ηνωμένου Βασιλείου. Κατά την προσφεύγουσα, αυτός ο μη εμπιστευτικός χαρακτήρας δεν ενέχει κανένα κίνδυνο, εφόσον τα στοιχεία κοινοποιήθηκαν από υπαλλήλους των εν λόγω επαγγελματικών ενώσεων, εκτός αν η ένωση αυτή δεν εκφράζει ορθώς τη θέση όλων των μελών της.

64 Η προσφεύγουσα καταλήγει ότι το άρθρο 2 του κανονισμού 1049/2001 επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να γνωστοποιήσει τα ονόματα όλων των μετεχόντων στη συνεδρίαση, καθώς και τις παρατηρήσεις που προβλήθηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας διαπιστώσεως παραβάσεως και ότι, εν προκειμένω, δεν έχει εφαρμογή καμία από τις εξαιρέσεις του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001.

65 Η CEPD υποστηρίζει, στο πλαίσιο των επιχειρημάτων που προέβαλε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001. Παραπέμπει, συναφώς, σε ένα έγγραφο με τίτλο «Πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα και προστασία των δεδομένων» (Έγγραφα αναφοράς, Ιούλιος 2005 αριθ. 1, CEPD — Ευρωπαίος Επόπτης Προστασίας Δεδομένων), το οποίο περιλαμβάνεται στην ιστοσελίδα της στο Διαδίκτυο.

66 Η CEPD τονίζει την ανάγκη εξασφαλίσεως της μέγιστης δυνατής ισορροπίας μεταξύ της προστασίας των προσωπικών δεδομένων, αφενός, και του θεμελιώδους δικαιώματος του Ευρωπαίου πολίτη να έχει πρόσβαση στα έγγραφα των οργάνων, αφετέρου. Ο συλλογισμός της Επιτροπής δεν λαμβάνει ορθώς υπόψη την ισορροπία αυτή, που διέπεται ρητώς από το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001. Πράγματι, η αίτηση προσβάσεως σε έγγραφα στηρίζεται σε δημοκρατικές αρχές και δεν είναι αναγκαίο να αναφερθούν οι λόγοι για τους οποίους ζητήθηκαν τα έγγραφα, οπότε η εφαρμογή του άρθρου 8 του κανονισμού 45/2001 δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω. Ομοίως, η CEPD φρονεί ότι από τους κανόνες προστασίας των δεδομένων δεν απορρέει γενικό δικαίωμα ανώνυμης συμμετοχής σε δημόσιες δραστηριότητες.

67 Κατά τη CEPD, το συμφέρον που προστατεύει το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001 είναι η ιδιωτική ζωή και όχι η προστασία των προσωπικών δεδομένων που αποτελεί πολύ ευρύτερη έννοια από εκείνη της ιδιωτικής ζωής. Μολονότι το όνομα ενός μετέχοντος σε συνεδρίαση, το οποίο αναφέρεται στα πρακτικά της συνεδριάσεως αυτής, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των προσωπικών δεδομένων, στο μέτρο που η ταυτότητα του προσώπου αυτού αποκαλύφθηκε και η έννοια της προστασίας των προσωπικών δεδομένων έχει εφαρμογή στα στοιχεία αυτά, ανεξαρτήτως του αν ανάγονται στην ιδιωτική ζωή, η CEPD υπενθυμίζει ότι, στο πλαίσιο των επαγγελματικών δραστηριοτήτων, η γνωστοποίηση ονόματος δεν συνδέεται εν γένει με την ιδιωτική ζωή. Ως εκ τούτου, καταλήγει ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να επικαλεστεί το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001 προκειμένου να αρνηθεί τη γνωστοποίηση των ονομάτων των ενδιαφερομένων.

68 Η CEPD καταλήγει ότι, εν πάση περιπτώσει, το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το δικαίωμα μη γνωστοποιήσεως στοιχείων δεν είναι απόλυτο δικαίωμα, αλλά προϋποθέτει σημαντική ή βαρύνουσα παραβίαση της ιδιωτικής ζωής, η οποία πρέπει να εκτιμάται από πλευράς των κανόνων και των αρχών περί προστασίας των προσωπικών δεδομένων. Ο ενδιαφερόμενος δεν απολαύει γενικού δικαιώματος να αντιταχθεί στην εν λόγω γνωστοποίηση. Προκειμένου να αντιταχθεί στη γνωστοποίηση αυτή, πρέπει να επικαλεστεί βάσιμο λόγο και να εξηγήσει τον τρόπο με τον οποίο η εν λόγω γνωστοποίηση θα μπορούσε να του προκαλέσει ζημία.

69 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το αίτημα ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν είναι βάσιμο. Διαπιστώνει ότι, εν προκειμένω, πρόκειται περί αλληλεπιδράσεως δύο δικαιωμάτων, ήτοι του δικαιώματος προσβάσεως του κοινού στα έγγραφα και του δικαιώματος προστασίας της ιδιωτικής ζωής και των προσωπικών δεδομένων.

70 Αφενός, το δικαίωμα προσβάσεως του κοινού στα έγγραφα σύμφωνα με τον κανονισμό 1049/2001 είναι επίσης απεριόριστο και αυτόματο και δεν εξαρτάται από το συγκεκριμένο συμφέρον του προσώπου που ζητεί την πρόσβαση σε έγγραφο. Ο αιτών δεν υποχρεούται κατά κανόνα να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους υπέβαλε την αίτησή του.

71 Αφετέρου, τα προσωπικά δεδομένα μπορούν να γνωστοποιηθούν συννόμως και θεμιτώς μόνο βάσει των θεμελιωδών αρχών που διέπουν το δικαίωμα στην ιδιωτική ζωή και των θεμελιωδών διατάξεων που ισχύουν στον τομέα της επεξεργασίας προσωπικών δεδομένων. Η Επιτροπή παραπέμπει στο άρθρο 8 της ΕΣΔΑ, στο άρθρο 286 ΕΚ και στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη. Οι διατάξεις του κανονισμού 45/2001 προβλέπουν ότι ο αιτών την πρόσβαση σε προσωπικά δεδομένα αποδεικνύει ότι η γνωστοποίηση των στοιχείων αυτών είναι αναγκαία και ότι η Επιτροπή εξασφαλίζει ότι η εν λόγω γνωστοποίηση δεν θίγει το έννομο συμφέρον του ενδιαφερομένου

72 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι η προσφεύγουσα δεν προβάλλει νομικά επιχειρήματα προς στήριξη της απόψεώς της ότι η εξαίρεση που απορρέει από το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001 και, ακολούθως, από τον κανονισμό 45/2001 δεν έχει εφαρμογή, αλλά απλώς επικαλείται το σχέδιο συστάσεως του Διαμεσολαβητή και το σχετικό ψήφισμα του Κοινοβουλίου. Το συμπέρασμα του Διαμεσολαβητή στηρίζεται σε μια ερμηνεία της οδηγίας 95/46 και του κώδικα συμπεριφοράς την οποία το Δικαστήριο έκτοτε απορρίπτει (απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Μαρτίου 2003, C-41/00 P, Interporc κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-2125, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 7ης Δεκεμβρίου 1999, Τ-92/98, Interporc κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-3521, σκέψη 70, και της 16ης Οκτωβρίου 2003, Τ-47/01, Co-Frutta κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-4441, σκέψεις 63 και 64).

Επιπλέον, δεδομένου ότι η τελευταία αίτηση προσβάσεως σε έγγραφα υποβλήθηκε από την προσφεύγουσα μετά την έναρξη ισχύος των κανονισμών 1049/2001 και 45/2001, η άρνηση της Επιτροπής να γνωστοποιήσει τα οικεία στοιχεία πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα των κανόνων αυτών. Εν πάση περιπτώσει, δεν απόκειται ούτε στον Διαμεσολαβητή ούτε στο Κοινοβούλιο να ερμηνεύσει συμπερασματικώς τον νόμο.

73 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Δικαστήριο επιβεβαίωσε την άποψή της όσον αφορά το περιεχόμενο των κανόνων προστασίας των προσωπικών δεδομένων. Το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι οι κανόνες προστασίας των προσωπικών δεδομένων και ιδίως η αρχή της αναλογικότητας είχαν εφαρμογή στον τομέα της δημοσιοποιήσεως του ονόματος φυσικών προσώπων ακόμη και όταν επρόκειτο για εργαζομένους του δημοσίου τομέα και ότι η επεξεργασία αυτή εξυπηρετούσε το κοινό συμφέρον (απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Μαΐου 2003, C-465/00, C-138/01 και C-139/01, Österreichischer Rundfunk κ.λπ., Συλλογή 2003, σ. I-4989, σκέψη 64). Η προσέγγιση αυτή όσον αφορά την οδηγία 95/46 επιβεβαιώθηκε σε μεταγενέστερο στάδιο από το Δικαστήριο με την απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 2003, C-101/01, Lindqvist (Συλλογή 2003, σ. I-12971, σκέψη 24), σύμφωνα με την οποία στην έννοια «προσωπικά δεδομένα» εμπίπτει βεβαίως το όνομα προσώπου που περιλαμβάνεται στα τηλεφωνικά στοιχεία του ή σε πληροφορίες σχετικές με τις συνθήκες εργασίας του ή τις ψυχαγωγικές δραστηριότητές του.

74 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι η ειδική μέθοδος που καθιστά δυνατό τον συμβιβασμό του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα και του δικαιώματος στην ιδιωτική ζωή και την προστασία των δεδομένων προβλέπεται από το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001, το οποίο πρέπει να ληφθεί υπόψη σε συνδυασμό με την 11η αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού, κατά την οποία «[γ]ια τον καθορισμό των εξαιρέσεων, τα θεσμικά όργανα θα πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τις αρχές της κοινοτικής νομοθεσίας σχετικά με την προστασία των προσωπικών δεδομένων σε όλους τους τομείς δραστηριοτήτων της Ένωσης». Η εξαίρεση αυτή δεν πρέπει να σταθμίζεται με υπερισχύον δημόσιο συμφέρον το οποίο δικαιολογεί τη γνωστοποίηση του οικείου εγγράφου βάσει του κανονισμού 1049/2001, αλλά επιβάλλει στα κοινοτικά όργανα τη συγκεκριμένη υποχρέωση να αρνούνται την πρόσβαση σε έγγραφο, αν η γνωστοποίησή του μπορεί να θίξει την προστασία της ιδιωτικής ζωής και των προσωπικών δεδομένων.

75 Ο κανονισμός 45/2001 δεν απαγορεύει τη γνωστοποίηση ή άλλη επεξεργασία προσωπικών δεδομένων από την Επιτροπή, αλλά εξασφαλίζει τον τρόπο με τον οποίο μπορεί να εκτιμηθεί, κατά περίπτωση, αν ένα κοινοτικό όργανο δύναται να επεξεργαστεί συννόμως και θεμιτώς προσωπικά δεδομένα και αν η επεξεργασία αυτή θίγει την προστασία των δεδομένων.

76 Η Επιτροπή τονίζει ότι, αν, σε συγκεκριμένη περίπτωση και σύμφωνα με τον κανονισμό 45/2001, η επεξεργασία των δεδομένων πραγματοποιείται κατά τρόπο σύννομο και θεμιτό, δεν μπορεί να προβληθεί η προβλεπόμενη στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001 εξαίρεση από το δικαίωμα προσβάσεως του κοινού στα έγγραφα και το έγγραφο που περιέχει τα προσωπικά δεδομένα πρέπει να γνωστοποιηθεί. Αντιθέτως, αν η επεξεργασία που ζητείται ήταν παράνομη και αθέμιτη και ο αιτών δεν μπορούσε να δικαιολογήσει την αναγκαιότητα της γνωστοποιήσεως αυτής, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να γνωστοποιήσει τα εν λόγω δεδομένα

77 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, δεδομένου ότι τα δύο επίμαχα δικαιώματα είναι της ίδιας φύσεως, της ίδιας σπουδαιότητας και του ίδιου βαθμού, πρέπει να εφαρμοστούν από κοινού και να εξευρεθεί ισορροπία σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση αιτήσεως προσβάσεως σε δημόσιο έγγραφο το οποίο περιέχει προσωπικά δεδομένα.

78 Η Επιτροπή αναφέρεται σε μια έκθεση σχετική με την κατάσταση των θεμελιωδών δικαιωμάτων στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στα κράτη μέλη της, που καταρτίστηκε το 2002 από το δίκτυο ΕΕ ανεξάρτητων εμπειρογνωμόνων στον τομέα των θεμελιωδών δικαιωμάτων CFR-CDF, σύμφωνα με την οποία «το κοινοτικό όργανο, λαμβάνοντας συγχρόνως υπόψη τη δυνατότητα χορηγήσεως μερικής μόνον προσβάσεως σε ορισμένα έγγραφα, οφείλει να μη χορηγήσει δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα, όταν το συμφέρον του αιτούντος δεν είναι σε λογικό βαθμό ανάλογο προς την απορρέουσα προσβολή του δικαιώματος του ενδιαφερομένου να προστατεύει την ιδιωτική ζωή του από την επεξεργασία προσωπικών δεδομένων».

79 Η ανάγκη μιας ισορροπημένης προσεγγίσεως επισημάνθηκε από την προβλεφθείσα από το άρθρο 29 της οδηγίας 95/46 ομάδα εργασίας για την προστασία των δεδομένων, με τη γνωμοδότησή της 5/2001, της 17ης Μαΐου 2001, σχετικά με την ειδική έκθεση του Διαμεσολαβητή. Σύμφωνα με τη γνώμη αυτή:

«Επισημαίνεται [...] ότι η υποχρέωση γνωστοποιήσεως που επιβάλλει η σχετική με την πρόσβαση στα διοικητικά έγγραφα νομοθεσία δεν αποδεικνύει την ύπαρξη απόλυτης υποχρεώσεως διαφάνειας. Αντιθέτως, η νομοθεσία εξαρτά την υποχρέωση εξασφαλίσεως προσβάσεως στα έγγραφα από την τήρηση του δικαιώματος στην ιδιωτική ζωή και, επομένως, δεν δικαιολογεί την απεριόριστη και άνευ όρων γνωστοποίηση προσωπικών δεδομένων. Εξάλλου, από την εξέταση τόσο της σχετικής με την πρόσβαση στα έγγραφα νομοθεσίας όσο και της νομοθεσίας περί της προστασίας των δεδομένων προκύπτει ότι επιβάλλεται η μεμονωμένη ανάλυση των περιστάσεων [...] προκειμένου να εξευρεθεί η ορθή ισορροπία μεταξύ των δύο αυτών δικαιωμάτων. Ειδικότερα, στο πλαίσιο της αναλύσεως αυτής, η σχετική με την πρόσβαση στα έγγραφα νομοθεσία μπορεί να προβλέπει χωριστούς κανόνες οι οποίοι εφαρμόζονται σε διαφορετικές κατηγορίες δεδομένων ή ενδιαφερομένων».

80 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι ο κανονισμός 1049/2001 δεν προβλέπει αυτόματη και απεριόριστη υποχρέωση γνωστοποιήσεως εγγράφων που αφορούν προσωπικά δεδομένα, αλλά ότι η υποχρέωση αυτή υφίσταται μόνο στο μέτρο που δεν αντιβαίνει στους κανόνες που ισχύουν στον τομέα της προστασίας των δεδομένων.

81 Εν προκειμένω, η Επιτροπή έλαβε υπόψη όλες τις περιστάσεις της υποθέσεως. Όσον αφορά τους εκπροσώπους των βρετανικών αρχών και της CBMC, η προσφεύγουσα ενημερώθηκε ευρέως για τα συμφέροντα και τους φορείς που εκπροσωπούνταν στη συνεδρίαση. Ως εκπρόσωποι, οι παρευρισκόμενοι ενήργησαν σύμφωνα με τις οδηγίες των φορέων που εκπροσωπούσαν, τούτο δε υπό την ιδιότητα των εκπροσώπων και όχι σε προσωπικό επίπεδο. Η Επιτροπή επισημαίνει ότι οι συνέπειες των αποφάσεων που ελήφθησαν κατά τη συνεδρίαση αφορούσαν τους εκπροσωπούμενους φορείς και όχι τους εκπροσώπους τους σε προσωπικό επίπεδο. Ως εκ τούτου, το κρίσιμο

στοιχείο που πρέπει να υποβληθεί προς εξέταση από το κοινό, κατ' εφαρμογήν της αρχής διαφάνειας, είναι η πληροφορία σχετικά με τους εκπροσωπούμενους φορείς, η δε άρνηση της Επιτροπής να γνωστοποιήσει την ταυτότητα των προσώπων που εκπροσωπούν τα συμφέροντα αυτά δεν πρέπει να θεωρηθεί ως προσβολή των δικαιωμάτων της προσφεύγουσας. Η Επιτροπή έλαβε επίσης υπόψη την ανάγκη να μη θιγεί η ικανότητά της διεξαγωγής ερευνών και οι πηγές πληροφορήσεώς της.

82 Επιπλέον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα ουδέποτε εκπλήρωσε την υποχρέωση να αποδείξει την προβλεπόμενη στο άρθρο 8, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001 ανάγκη διαβιβάσεως των πληροφοριών. Πράγματι, η ανακοίνωση της ταυτότητας των μετεχόντων δεν κατέστησε δυνατή την εξασφάλιση επιπλέον διευκρινίσεων σχετικά με την απόφαση της Επιτροπής να περατώσει τη διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως. Δεδομένης της κοινοποιήσεως των πρακτικών, το κοινό ενημερώθηκε ευρέως σχετικά με τα πραγματικά περιστατικά και τα επιχειρήματα στα οποία βασίστηκε η απόφαση της Επιτροπής. Συνεπώς, δεδομένου ότι δεν παρασχέθηκε κανένας ειδικός και βάσιμος λόγος για να αποδειχθεί η ανάγκη γνωστοποιήσεως προσωπικών δεδομένων σε τρίτους, η Επιτροπή όφειλε να αρνηθεί τη γνωστοποίηση των εν λόγω στοιχείων.

83 Κατά την Επιτροπή, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς που προέβαλε η προσφεύγουσα με το υπόμνημά της απαντήσεως, η δημοσιοποίηση των ονομάτων του προσωπικού της CBMC δεν συνεπάγεται υποχρέωση δημοσιοποιήσεως της ταυτότητας των μετεχόντων στη συνεδρίαση. Η Επιτροπή τονίζει ότι δεν είναι απαραίτητο ότι τα ονόματα ορισμένων από τους εκπροσώπους επαγγελματικής ενώσεως που μετείχαν σε συνεδρίαση μπορούν να προκύψουν κατ' ανάγκη από τη δημοσιοποίηση της ταυτότητας ολόκληρου του προσωπικού. Πράγματι, στην περίπτωση αυτή, η προσφεύγουσα δεν θα είχε κανένα λόγο να ζητήσει την κοινοποίηση των εν λόγω ονομάτων. Επιπλέον, η προσφεύγουσα δεν πρότεινε στους εκπροσώπους της CBMC να μην υποστηρίξουν τις απόψεις της ενώσεως κατά τη συνεδρίαση. Η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύει ότι η γνωστοποίηση της ταυτότητας των ενδιαφερομένων θα εξασφάλιζε σημαντικότερες πληροφορίες από εκείνες που περιλαμβάνονται στα πρακτικά της συνεδριάσεως και σε άλλα διανεμηθέντα έγγραφα.

84 Όσον αφορά τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας περί της φερόμενης εφαρμογής του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, η Επιτροπή επισημαίνει ότι δεν στήριξε την άρνησή της να γνωστοποιήσει τα ονόματα στην εξαίρεση αυτή, αλλά στην εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του εν λόγω κανονισμού.

85 Η προσφεύγουσα ενημερώθηκε σχετικά με το ότι, μολονότι οι κανόνες στον τομέα της προστασίας των δεδομένων δεν είχαν εφαρμογή εν προκειμένω, η Επιτροπή είχε δικαίωμα να αρνηθεί τη γνωστοποίηση των ονομάτων πέντε προσώπων, παρά τη βούλησή τους, προκειμένου να μη θιγεί η ικανότητά της διεξαγωγής έρευνας σχετικής με τις προβαλλόμενες παραβάσεις της κοινοτικής νομοθεσίας. Η συνεδρίαση της 11ης Οκτωβρίου 1996 διεξήχθη στο πλαίσιο τέτοιου είδους έρευνας. Αν ήταν δυνατή η γνωστοποίηση των ονομάτων προσώπων που παρέχουν πληροφορίες στην Επιτροπή παρά τη βούλησή τους, η Επιτροπή θα στερούνταν μια πολύτιμη πηγή πληροφοριών, με συνέπεια να θιγεί η ικανότητά της διεξαγωγής των εν λόγω ερευνών.

86 Επιπλέον, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, στο πλαίσιο καταγγελιών και διαδικασιών διαπιστώσεως παραβάσεων, οι καταγγέλλοντες έχουν τη δυνατότητα να επιλέξουν μεταξύ «εμπιστευτικής» ή «μη εμπιστευτικής» μεταχειρίσεως. Κανένας βάσιμος λόγος δεν δικαιολογεί την άρνηση εξασφαλίσεως του ίδιου δικαιώματος σε άλλους εμπλεκόμενους στη διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως.

87 Συνεπώς, η εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 απαιτούσε να μη γνωστοποιηθούν στην προσφεύγουσα τα πέντε απόρρητα ονόματα.

88 Τέλος, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε την ύπαρξη «δημοσίου συμφέροντος που υπερισχύει της γνωστοποιήσεως» των ονομάτων αυτών, το οποίο θα προσέκρουε στην εφαρμογή της εν λόγω εξαιρέσεως.

89 Εν προκειμένω, η γνωστοποίηση των ονομάτων των άλλων προσώπων, παρά τη βούλησή τους και αντιθέτως προς τις προσδοκίες τους ότι θα τηρηθεί η εμπιστευτικότητα που ανέμεναν κατά τη συνεργασία τους στην έρευνα επί της προβαλλόμενης παραβάσεως, προσκρούει στην προστασία όλων των ερευνών. Ως εκ τούτου, το πρόδηλο δημόσιο συμφέρον απαιτεί τη διασφάλιση και τη μη προσβολή της εμπιστευτικότητας των ερευνών.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

90 Επισημαίνεται, κατ' αρχάς, ότι η αίτηση της προσφεύγουσας για πλήρη πρόσβαση στο έγγραφο, καθώς και το δικόγραφο της προσφυγής της, στηρίζονται στον κανονισμό 1049/2001.

91 Ακολούθως, υπενθυμίζεται ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή έκρινε ότι ο κανονισμός 45/2001 εφαρμοζόταν στην αίτηση γνωστοποιήσεως των ονομάτων των μετεχόντων στη συνεδρίαση της 11ης Οκτωβρίου 1996. Η Επιτροπή έκρινε ότι, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν είχε αποδείξει ούτε την ύπαρξη σαφούς και νόμιμου σκοπού ούτε την ανάγκη της εν λόγω γνωστοποιήσεως, δεν τηρήθηκαν οι επιταγές του άρθρου 8 του εν λόγω κανονισμού και είχε εφαρμογή η εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001. Η Επιτροπή προσέθεσε ότι, παρότι δεν είχαν εφαρμογή οι θεσπισθέντες στον τομέα των προσωπικών δεδομένων κανόνες, όφειλε, εντούτοις, να αρνηθεί τη γνωστοποίηση των άλλων ονομάτων βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, προκειμένου να μη θιγεί η ικανότητά της διεξαγωγής ερευνών.

92 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001, ο αιτών δεν υποχρεούται να δικαιολογήσει την αίτησή του και, επομένως, δεν οφείλει να αποδείξει οποιοδήποτε συμφέρον, προκειμένου να αποκτήσει πρόσβαση στα οικεία έγγραφα (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουλίου 2006, Τ-391/03 και Τ-70/04, Franchet και Byk κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-2023, σκέψη 82, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

93 Υπενθυμίζεται, επίσης, ότι η πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων αποτελεί γενική αρχή, η δε άρνηση της προσβάσεως είναι έγκυρη μόνον αν βασίζεται σε μια από τις εξαιρέσεις του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001.

94 Κατά πάγια νομολογία, οι εξαιρέσεις αυτές πρέπει να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται περιοριστικά, ώστε να μη διακυβεύεται η εφαρμογή της γενικής αρχής που καθιερώνει ο κανονισμός αυτός (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιανουαρίου 2000, C-174/98 P και C-189/98 P, Κάτω Χώρες και van der Wal κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-1, σκέψη 27, και αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 7ης Φεβρουαρίου 2002, T-211/00, Kuijer κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2002, σ. II-485, σκέψη 55, και προαναφερθείσα απόφαση Franchet και Byk κατά Επιτροπής, σκέψη 84).

95 Υπό το πρίσμα της νομολογίας αυτής πρέπει να εξεταστεί ο τρόπος με τον οποίον η Επιτροπή εφάρμοσε τις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, και του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.

Επί της εξαιρέσεως που αφορά την προστασία της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας του ατόμου και προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001

— Προκαταρκτικές παρατηρήσεις αφορώσες τη σχέση των κανονισμών 1049/2001 και 45/2001

96 Υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001, τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σε ένα έγγραφο, η

γνωστοποίηση του οποίου θα έθιγε την προστασία της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας του ατόμου, ιδίως σύμφωνα με την κοινοτική νομοθεσία σχετικά με την προστασία των προσωπικών δεδομένων.

97 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, μολονότι η προσφεύγουσα δεν αναφέρεται, με το δικόγραφο της προσφυγής της, στον κανονισμό 45/2001 αλλά μόνο στην οδηγία 95/46, η προσφυγή της πρέπει να εξεταστεί υπό την έννοια ότι αφορά τον εν λόγω κανονισμό, καθόσον η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται εν μέρει στον κανονισμό αυτό. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα, εξάλλου, αναφέρθηκε ορθώς στον εν λόγω κανονισμό.

98 Κατ' αρχάς, πρέπει να εξεταστεί η σχέση μεταξύ των κανονισμών 1049/2001 και 45/2001 όσον αφορά την εφαρμογή της εξαιρέσεως του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001 εν προκειμένω. Προς τούτο, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι οι κανονισμοί αυτοί επιδιώκουν διαφορετικούς σκοπούς. Ο πρώτος επιδιώκει να εξασφαλίσει τη μεγαλύτερη δυνατή διαφάνεια στη διαδικασία λήψεως αποφάσεων εκ μέρους των δημόσιων αρχών, καθώς και στα στοιχεία στα οποία στηρίζονται οι αποφάσεις τους. Επομένως, επιδιώκει να διευκολύνει κατά τον μέγιστο δυνατό βαθμό την άσκηση του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα, καθώς και να προωθήσει την άσκηση ορθής διοικητικής πρακτικής. Ο δεύτερος έχει ως σκοπό να εξασφαλίσει την προστασία των θεμελιωδών ελευθεριών και δικαιωμάτων των φυσικών προσώπων και ιδίως της ιδιωτικής ζωής τους κατά την επεξεργασία προσωπικών δεδομένων.

99 Η 15η αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 45/2001 επισημαίνει ότι η πρόσβαση στα έγγραφα, περιλαμβανομένων των προϋποθέσεων προσβάσεως στα έγγραφα που περιέχουν προσωπικά δεδομένα, εμπίπτει στις ρυθμίσεις που θεσπίζονται βάσει του άρθρου 255 ΕΚ.

100 Συνεπώς, η πρόσβαση στα έγγραφα που περιέχουν προσωπικά δεδομένα εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001, σύμφωνα με τον οποίο θα έπρεπε να είναι, κατ' αρχήν, ελεύθερη στο κοινό η πρόσβαση σε όλα τα έγγραφα των οργάνων. Ο κανονισμός αυτός προβλέπει επίσης ότι ορισμένα δημόσια και ιδιωτικά συμφέροντα πρέπει να προστατεύονται μέσω καθεστώτος εξαιρέσεων.

101 Ως εκ τούτου, ο κανονισμός αυτός προβλέπει την προαναφερθείσα εξαίρεση, η οποία αφορά τις περιπτώσεις κατά τις οποίες η γνωστοποίηση των οικείων στοιχείων προσκρούει στην προστασία της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας του ατόμου, ιδίως σύμφωνα με την κοινοτική νομοθεσία περί προστασίας των προσωπικών δεδομένων, όπως π.χ. τον κανονισμό 45/2001.

102 Επιπλέον, κατά την 11η αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1049/2001, κατά την εκτίμηση της αναγκαιότητας εφαρμογής τέτοιας εξαιρέσεως, τα όργανα πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τις αρχές που έθεσε η κοινοτική νομοθεσία στον τομέα της προστασίας των προσωπικών δεδομένων σε όλους τους τομείς δραστηριότητας της Ένωσης και, ως εκ τούτου, τις αρχές που προβλέπει ο κανονισμός 45/2001.

103 Επί του σημείου αυτού, πρέπει να υπομνησθούν οι κρισιμότερες διατάξεις του κανονισμού 45/2001.

104 Κατά το άρθρο 2, στοιχείο α΄, του κανονισμού 1049/2001, ως «δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα» νοούνται όλες οι πληροφορίες που αναφέρονται σε φυσικό πρόσωπο του οποίου η ταυτότητα είναι γνωστή ή μπορεί να εξακριβωθεί. Ως πρόσωπο του οποίου η ταυτότητα μπορεί να εξακριβωθεί λογίζεται το πρόσωπο εκείνο που μπορεί να προσδιοριστεί, άμεσα ή έμμεσα, ιδίως βάσει αριθμού ταυτότητας ή βάσει ενός ή περισσοτέρων συγκεκριμένων στοιχείων που χαρακτηρίζουν την υπόστασή του από άποψη φυσική, βιολογική, ψυχική, οικονομική, πολιτιστική ή κοινωνική. Συνεπώς, μπορούν να θεωρηθούν ως δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα στοιχεία όπως το επώνυμο και τα ονόματα, η ταχυδρομική διεύθυνση, ο αριθμός τραπεζικού λογαριασμού, οι αριθμοί πιστωτικών καρτών, ο αριθμός μητρώου κοινωνικής ασφαλίσεως, ο αριθμός τηλεφώνου ή ακόμη ο αριθμός της άδειας οδηγήσεως.

105 Επιπλέον, κατά το άρθρο 2, στοιχείο β΄, του κανονισμού 45/2001, ως «επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα» νοείται κάθε εργασία ή σειρά εργασιών που πραγματοποιούνται με ή χωρίς τη βοήθεια αυτοματοποιημένων μεθόδων και εφαρμόζονται σε δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, όπως η συλλογή, η καταχώριση, η

οργάνωση, η διατήρηση, η προσαρμογή ή η τροποποίηση, η ανάκτηση, η αναζήτηση πληροφοριών, η χρήση, η ανακοίνωση με διαβίβαση, η διάδοση και κάθε άλλη μορφή διάθεσης, η συσχέτιση ή ο συνδυασμός, καθώς και το κλείδωμα, η διαγραφή ή η καταστροφή. Συνεπώς, η κοινοποίηση των στοιχείων, μέσω διαβιβάσεως, διαδόσεως και κάθε άλλης μορφής διαθέσεως εμπίπτει στην έννοια του όρου «επεξεργασία» και, ως εκ τούτου, ο εν λόγω κανονισμός προβλέπει, ανεξαρτήτως του κανονισμού 1049/2001, τη δυνατότητα δημοσιοποιήσεως ορισμένων δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.

106 Εξάλλου, η νομιμότητα της επεξεργασίας των δεδομένων είναι επιβεβλημένη βάσει του άρθρου 5, στοιχεία α΄ ή β΄, του κανονισμού 45/2001, σύμφωνα με το οποίο η επεξεργασία πρέπει να είναι αναγκαία για την εκπλήρωση αποστολής προς το δημόσιο συμφέρον ή για την τήρηση έννομης υποχρεώσεως που υπέχει ο υπεύθυνος για την επεξεργασία. Επισημαίνεται ότι το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των οργάνων που αναγνωρίζεται στους πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και σε κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που έχει την κατοικία ή την έδρα του εντός κράτους μέλους, όπως προβλέπει το άρθρο 2 του κανονισμού 1049/2001, αποτελεί έννομη υποχρέωση κατά την έννοια του άρθρου 5, στοιχείο β΄, του κανονισμού 45/2001. Συνεπώς, αν ο κανονισμός 1049/2001 επιβάλλει υποχρέωση γνωστοποιήσεως των δεδομένων, η οποία αποτελεί «επεξεργασία» κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο β΄, του κανονισμού 45/2001, το άρθρο 5 του ίδιου αυτού κανονισμού προσδίδει στην εν λόγω γνωστοποίηση τη σχετική νομιμότητα.

107 Όσον αφορά την προβλεπόμενη στο άρθρο 8, στοιχείο β΄, του κανονισμού 45/2001 υποχρέωση διαβιβάσεως δεδομένων, υπενθυμίζεται ότι η πρόσβαση στα έγγραφα που περιέχουν προσωπικά δεδομένα εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001 και ότι, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, ο αιτών δεν υποχρεούται να δικαιολογήσει την αίτησή του και, επομένως, να αποδείξει ότι αντλεί οποιοδήποτε συμφέρον από την πρόσβαση στα οικεία έγγραφα (βλ. ανωτέρω σκέψη 92). Συνεπώς, στην περίπτωση κατά την οποία προσωπικά δεδομένα διαβιβάζονται προς εφαρμογή του άρθρου 2 του κανονισμού 1049/2001, που προβλέπει το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα για όλους τους πολίτες της Ένωσης, η κατάσταση εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού και, ως εκ τούτου, ο αιτών δεν οφείλει να αποδείξει την αναγκαιότητα της γνωστοποιήσεως των στοιχείων κατά την έννοια του άρθρου 8, στοιχείο β΄, του κανονισμού 45/2001. Πράγματι,

ενδεχόμενη απαίτηση προς τον αιτούντα να αποδείξει τον αναγκαίο χαρακτήρα της διαβιβάσεως, ως συμπληρωματική προϋπόθεση του κανονισμού 45/2001, θα ήταν αντίθετη προς τον σκοπό του κανονισμού 1049/2001, ήτοι την ευρύτερη δυνατή πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα των οργάνων.

108 Επιπλέον, δεδομένου ότι η πρόσβαση σε έγγραφο δεν επιτρέπεται, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001, στην περίπτωση κατά την οποία η γνωστοποίησή του θίγει την προστασία της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας του ατόμου, η διαβίβαση που δεν εμπίπτει στην εξαίρεση αυτή δεν μπορεί, καταρχήν, να θίξει τα νόμιμα συμφέροντα του ενδιαφερομένου, κατά την έννοια του άρθρου 8, στοιχείο β΄, του κανονισμού 45/2001.

109 Όσον αφορά το δικαίωμα αντιτάξεως του ενδιαφερομένου, το άρθρο 18 του κανονισμού 45/2001 προβλέπει ότι ο ενδιαφερόμενος δικαιούται να αντιτάσσεται ανά πάσα στιγμή, για επιτακτικούς και νόμιμους λόγους σχετικούς με την προσωπική του κατάσταση, στην επεξεργασία δεδομένων που τον αφορούν, με εξαίρεση τις περιπτώσεις που εμπίπτουν στο άρθρο 5, στοιχείο β΄, του κανονισμού αυτού. Συνεπώς, δεδομένου ότι η επεξεργασία στην οποία αναφέρεται ο κανονισμός 1049/2001 αποτελεί έννομη υποχρέωση κατά την έννοια του άρθρου 5, στοιχείο β΄, του κανονισμού 45/2001, ο ενδιαφερόμενος δεν απολαύει καταρχήν δικαιώματος αντιτάξεως. Ωστόσο, δεδομένου ότι το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001 προβλέπει εξαίρεση από την εν λόγω έννομη υποχρέωση, πρέπει να ληφθούν υπόψη, στο πλαίσιο αυτό, οι επιπτώσεις της γνωστοποιήσεως δεδομένων που αφορούν τον ενδιαφερόμενο.

110 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, αν η κοινοποίηση των στοιχείων αυτών δεν θίγει την προστασία της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας του ενδιαφερομένου, όπως απαιτεί το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001, η άρνηση του ενδιαφερομένου δεν μπορεί να εμποδίσει την εν λόγω κοινοποίηση.

111 Εξάλλου, υπενθυμίζεται ότι οι διατάξεις του κανονισμού 45/2001, στο μέτρο που διέπουν την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα τα οποία μπορούν να οδηγήσουν σε προσβολή των θεμελιωδών ελευθεριών και, ειδικότερα, του δικαιώματος στην ιδιωτική ζωή, πρέπει οπωσδήποτε να ερμηνεύονται υπό το πρίσμα των θεμελιωδών δικαιωμάτων, τα οποία, κατά πάγια νομολογία, αποτελούν αναπόσπαστο μέρος των γενικών αρχών του δικαίου, την τήρηση του οποίου διασφαλίζει το Δικαστήριο (βλ., κατ' αναλογία, όσον αφορά την οδηγία 95/46, προαναφερθείσα απόφαση Österreichischer Rundfunk κ.λπ., σκέψη 68).

112 Οι αρχές αυτές προβλέπονται ρητώς και στο άρθρο 6, παράγραφος 2, ΕΕ, κατά το οποίο η Ένωση τηρεί τα θεμελιώδη δικαιώματα, όπως απορρέουν από την ΕΣΔΑ και τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών, ως γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου.

113 Συναφώς, επισημαίνεται ότι το άρθρο 8 της ΕΣΔΑ προβλέπει μεν, στην παράγραφο 1, την αρχή της μη επεμβάσεως των δημοσίων αρχών στην άσκηση του δικαιώματος στην ιδιωτική ζωή, δέχεται όμως παράλληλα, στην παράγραφο 2, ότι μια τέτοια επέμβαση είναι δυνατή εφόσον «προβλέπεται από τον νόμο και αποτελεί μέτρο το οποίο, σε μια δημοκρατική κοινωνία, είναι αναγκαίο για την εθνική ασφάλεια, τη δημοσία ασφάλεια, την οικονομική ευημερία της χώρας, την προάσπιση της τάξεως και την πρόληψη ποινικών παραβάσεων, την προστασία της υγείας ή της ηθικής, ή την προστασία των δικαιωμάτων και ελευθεριών άλλων».

114 Επισημαίνεται επίσης ότι, κατά τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, η «ιδιωτική ζωή» είναι ευρεία έννοια, που δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο εξαντλητικού ορισμού. Το άρθρο 8 της ΕΣΔΑ προστατεύει επίσης το δικαίωμα στην ταυτότητα και την προσωπική εξέλιξη, καθώς και το δικαίωμα κάθε ατόμου να συνάπτει και να αναπτύσσει σχέσεις με τους συμπολίτες του και τον εξωτερικό κόσμο. Κανένας λόγος αρχής δεν δικαιολογεί τον αποκλεισμό των επαγγελματικών ή εμπορικών δραστηριοτήτων από την έννοια της «ιδιωτικής ζωής» (βλ. Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, αποφάσεις Niemitz κατά Γερμανίας της 16ης Δεκεμβρίου 1992, σειρά A αριθ. 251-B, § 29, Amann κατά Ελβετίας της 16ης Φεβρουαρίου 2000, *Recueil des arrêts et décisions,* 2000-II, § 65, και Rotaru κατά Ρουμανίας της 4ης Μαΐου 2000, *Recueil des arrêts et décisions,* 2000-V, § 43). Υφίσταται, επομένως, ζώνη αλληλεπιδράσεως μεταξύ

ατόμων, η οποία, ακόμη και σε δημόσιο πλαίσιο, μπορεί να εμπίπτει στην έννοια της «ιδιωτικής ζωής» (βλ. Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, απόφαση Peck κατά Ηνωμένου Βασιλείου της 28ης Ιανουαρίου 2003, *Recueil des arrêts et décisions,* 2003-I, § 57, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

115 Για να χαρακτηρισθεί η ύπαρξη παραβάσεως του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ πρέπει να εξακριβωθεί, πρώτον, αν υφίσταται επέμβαση στην ιδιωτική ζωή του ενδιαφερομένου και, δεύτερον, εφόσον συντρέχει η περίπτωση αυτή, αν η εν λόγω επέμβαση είναι δικαιολογημένη. Για να είναι δικαιολογημένη, πρέπει να προβλέπεται από τον νόμο, να επιδιώκει νόμιμο σκοπό και να είναι αναγκαία σε μια δημοκρατική κοινωνία. Όσον αφορά τη δεύτερη αυτή προϋπόθεση, για να εξακριβωθεί αν μια γνωστοποίηση δεδομένων είναι «αναγκαία σε μια δημοκρατική κοινωνία», πρέπει να εξεταστεί αν οι λόγοι που προβλήθηκαν προς δικαιολόγησή της είναι «λυσιτελείς και επαρκείς», και αν τα μέτρα που ελήφθησαν είναι ανάλογα προς τους επιδιωκόμενους νόμιμους σκοπούς. Στις αφορώσες γνωστοποίηση προσωπικών δεδομένων υποθέσεις, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου αναγνώρισε ότι έπρεπε να χορηγηθεί στις αρμόδιες αρχές ορισμένου βαθμού διακριτική ευχέρεια προκειμένου να εξευρεθεί η προσήκουσα ισορροπία μεταξύ των δημοσίων και ιδιωτικών συμφερόντων που διακυβεύονταν. Ωστόσο, αυτό το περιθώριο εκτιμήσεως είναι συνυφασμένο με δικαστικό έλεγχο και η ευρύτητά του αποτελεί συνάρτηση παραγόντων όπως η φύση και η σπουδαιότητα των συμφερόντων που διακυβεύονται, καθώς και η σοβαρότητα της επεμβάσεως (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Peck κατά Ηνωμένου Βασιλείου, ιδίως § 76 και 77· βλ., επίσης, προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Léger στην υπόθεση του Δικαστηρίου της 30ής Μαΐου 2006, C-317/04 και C-318/04, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-4721, I-4724, σκέψεις 226 έως 228).

116 Διαπιστώνεται ότι κάθε απόφαση που λαμβάνεται κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 1049/2001 πρέπει να τηρεί το άρθρο 8 της ΕΣΔΑ, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 2, ΕΕ. Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι ο κανονισμός 1049/2001 θέτει τις γενικές αρχές και τα όρια που, για λόγους δημοσίου ή ιδιωτικού συμφέροντος, διέπουν την άσκηση του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα, σύμφωνα με το άρθρο 255, παράγραφος 2, ΕΚ. Ως εκ τούτου, το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού αυτού προβλέπει εξαίρεση σκοπούσα στην προστασία της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας του ατόμου.

117 Εξάλλου, υπενθυμίζεται ότι οι εξαιρέσεις από την αρχή της προσβάσεως στα έγγραφα πρέπει να τυγχάνουν περιοριστικής ερμηνείας. Η εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001 αφορά μόνον τα προσωπικά δεδομένα που δύνανται να θίξουν συγκεκριμένα και ουσιαστικά τον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας του ατόμου.

118 Πρέπει επίσης να τονιστεί ότι το γεγονός ότι η «ιδιωτική ζωή» αποτελεί ευρεία έννοια, σύμφωνα με τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, και ότι η προστασία των προσωπικών δεδομένων μπορεί να αποτελέσει πτυχή του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής ζωής (βλ., υπό την έννοια αυτή, προαναφερθείσες προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Léger στην απόφαση Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 209) δεν σημαίνει ότι όλα τα προσωπικά δεδομένα εμπίπτουν οπωσδήποτε στην έννοια της «ιδιωτικής ζωής».

119 A fortiori, όλα τα προσωπικά δεδομένα δεν είναι ικανά εκ της φύσεώς τους να θίξουν την ιδιωτική ζωή του ενδιαφερομένου. Συγκεκριμένα, στην 33η αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 95/46 γίνεται λόγος για δεδομένα δυνάμενα εκ της φύσεώς τους να θίξουν τις θεμελιώδεις ελευθερίες ή την ιδιωτική ζωή και που δεν θα έπρεπε να αποτελούν αντικείμενο επεξεργασίας, εκτός αν υπάρχει ρητή συγκατάθεση του ενδιαφερομένου, πράγμα που αποδεικνύει ότι όλα τα δεδομένα δεν είναι της ίδιας φύσεως. Τα ευαίσθητα αυτά δεδομένα μπορούν να περιληφθούν στα αναφερόμενα στο άρθρο 10 του κανονισμού 45/2001, το οποίο αφορά την επεξεργασία ορισμένων ειδικών κατηγοριών δεδομένων, όπως εκείνα που σχετίζονται με τη φυλετική ή εθνική προέλευση, τις θρησκευτικές ή φιλοσοφικές πεποιθήσεις ή τα σχετικά με την υγεία και τη σεξουαλική ζωή δεδομένα.

120 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι, εν προκειμένω, για να εξακριβωθεί αν έχει εφαρμογή η εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001, πρέπει να εξεταστεί αν η πρόσβαση του κοινού στα ονόματα των μετεχόντων στη συνεδρίαση της 11ης Οκτωβρίου 1996 είναι ικανή να θίξει συγκεκριμένα και ουσιαστικά την προστασία της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας των ενδιαφερομένων.

— Εφαρμογή στην προκείμενη περίπτωση της εξαιρέσεως περί της προσβολής της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας των ενδιαφερομένων, που προβλέπεται από το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001

121 Εν προκειμένω, η επίμαχη αίτηση προσβάσεως αφορά τα πρακτικά συνεδριάσεως της Επιτροπής, στην οποία μετείχαν εκπρόσωποι της ΓΔ «Εσωτερική Αγορά και Χρηματοοικονομικές Υπηρεσίες» της Επιτροπής, του Υπουργείου Εμπορίου και Βιομηχανίας του Ηνωμένου Βασιλείου, καθώς και εκπρόσωποι της CBMC. Τα πρακτικά αυτά περιέχουν κατάλογο των προσώπων που μετείχαν στη συνεδρίαση, ο οποίος περιλαμβάνει ταξινόμηση των ονομάτων βάσει του φορέα εν ονόματι και για λογαριασμό των οποίων τα πρόσωπα αυτά μετείχαν στην εν λόγω συνεδρίαση, καθώς και περιγραφή του τίτλου τους, του αρχικού του ονόματός τους και, ενδεχομένως, του οργανισμού ή της ενώσεως από τον/την οποίο/α εξαρτώνται στο εσωτερικό κάθε οικείου φορέα. Το κείμενο των πρακτικών δεν αναφέρεται στα φυσικά πρόσωπα, αλλά στους επίμαχους φορείς, όπως η CBMC, η ΓΔ «Εσωτερική Αγορά και Χρηματοοικονομικές Υπηρεσίες» ή το Υπουργείο Εμπορίου και Βιομηχανίας του Ηνωμένου Βασιλείου.

122 Διαπιστώνεται ότι ο κατάλογος των μετεχόντων στη συνεδρίαση που περιλαμβάνεται στα επίμαχα πρακτικά περιέχει επίσης προσωπικά δεδομένα, κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο α΄, του κανονισμού 45/2001, καθόσον τα πρόσωπα που μετείχαν στη συνεδρίαση αυτή μπορούν να προσδιορισθούν.

123 Ωστόσο, διαπιστώνεται ότι το απλό γεγονός ότι ένα έγγραφο περιέχει προσωπικά δεδομένα δεν συνεπάγεται οπωσδήποτε προσβολή της ιδιωτικής ζωής ή της ακεραιότητας των ενδιαφερομένων, μολονότι οι επαγγελματικές δραστηριότητες δεν αποκλείονται καταρχήν από την έννοια της «ιδιωτικής ζωής» κατά το άρθρο 8 της ΕΣΔΑ (βλ. ανωτέρω σκέψη 114 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου).

124 Πράγματι, όπως επισημαίνει η Επιτροπή, οι παρευρισκόμενοι στη συνεδρίαση της 11ης Οκτωβρίου 1996, των οποίων τα ονόματα δεν γνωστοποιήθηκαν, παρέστησαν στην εν λόγω συνεδρίαση ως εκπρόσωποι της CBMC και όχι ως ιδιώτες. Η Επιτροπή

τόνισε επίσης ότι οι συνέπειες των αποφάσεων που ελήφθησαν κατά τη συνεδρίαση αφορούσαν τους εκπροσωπούμενους φορείς και όχι τους εκπροσώπους τους ως ιδιώτες.

125 Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι η αναφορά των ονομάτων των εκπροσώπων αυτών στα πρακτικά δεν θίγει την ιδιωτική ζωή των οικείων προσώπων, δεδομένου ότι τα πρόσωπα αυτά μετείχαν στη συνεδρίαση ως εκπρόσωποι των φορέων τους. Επιπλέον, όπως διαπιστώθηκε ήδη, τα πρακτικά δεν περιέχουν προσωπική άποψη των προσώπων αυτών, αλλά τη θέση των φορέων τους οποίους εκπροσωπούν.

126 Εν πάση περιπτώσει, επισημαίνεται ότι η γνωστοποίηση των ονομάτων των εκπροσώπων της CBMC δεν είναι ικανή να θίξει συγκεκριμένα και ουσιαστικά την προστασία της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας των ενδιαφερομένων. Η απλή αναγραφή του ονόματος του ενδιαφερομένου προσώπου στον κατάλογο των μετεχόντων σε συνεδρίαση, ως φορέα τον οποίο εκπροσωπεί το εν λόγω πρόσωπο, δεν αποτελεί τέτοιου είδους προσβολή και δεν θίγει την προστασία της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας των ενδιαφερομένων.

127 Η προσέγγιση αυτή δεν αντιβαίνει στην προαναφερθείσα απόφαση Österreichischer Rundfunk κ.λπ. την οποία επικαλέστηκε η Επιτροπή. Με την απόφαση αυτή, το Δικαστήριο έκρινε ότι η συλλογή ονομαστικών στοιχείων σχετικών με τα επαγγελματικά εισοδήματα ιδιώτη, προκειμένου να κοινοποιηθούν σε τρίτους, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ. Διαπίστωσε ότι ναι μεν η απλή απομνημόνευση εκ μέρους του εργοδότη των ονομαστικών δεδομένων περί των καταβαλλομένων στο προσωπικό του αποδοχών δεν μπορεί να αποτελεί αυτή καθαυτή επέμβαση στην ιδιωτική ζωή, αλλά η ανακοίνωση των εν λόγω δεδομένων σε τρίτον, εν προκειμένω σε δημόσια αρχή, συνιστά προσβολή του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής ζωής των ενδιαφερομένων, όποια και αν είναι η μεταγενέστερη χρήση των γνωστοποιούμενων με τον τρόπο αυτό πληροφοριών, και έχει τον χαρακτήρα επεμβάσεως κατά την έννοια του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ (προαναφερθείσα απόφαση Österreichischer Rundfunk κ.λπ., σκέψη 74). Το Δικαστήριο προσέθεσε ότι, προκειμένου να στοιχειοθετηθεί μια τέτοια παρέμβαση, ελάχιστη σημασία έχει αν οι γνωστοποιούμενες πληροφορίες είναι ή όχι ευαίσθητου χαρακτήρα ή αν οι ενδιαφερόμενοι υπέστησαν

ή όχι ενδεχόμενες δυσμενείς συνέπειες λόγω της παρεμβάσεως αυτής. Αρκεί η διαπίστωση ότι τα στοιχεία σχετικά με τα εισοδήματα εργαζομένου ή συνταξιούχου κοινοποιούνται εκ μέρους του εργοδότη σε τρίτον (προαναφερθείσα απόφαση Österreichischer Rundfunk κ.λπ., σκέψη 75).

128 Επισημαίνεται ότι οι περιστάσεις της εν λόγω υποθέσεως διαφέρουν από αυτές της υπό κρίση υποθέσεως. Συγκεκριμένα, η προκείμενη υπόθεση αφορά την εφαρμογή του κανονισμού 1049/2001, η δε εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, αφορά μόνον τη γνωστοποίηση προσωπικών δεδομένων σε βάρος του σεβασμού της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας του ατόμου. Όπως διαπιστώθηκε στην ανωτέρω σκέψη 119, δεν μπορούν όλα τα προσωπικά δεδομένα, εκ της φύσεώς τους, να θίξουν τον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής του ενδιαφερομένου. Υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, η απλή γνωστοποίηση της συμμετοχής φυσικού προσώπου, κατά την άσκηση των επαγγελματικών καθηκόντων του, ως εκπροσώπου συλλογικού φορέα, σε συνεδρίαση διεξαχθείσα με κοινοτικό όργανο, ενώ η προσωπική άποψη που εξέφρασε το πρόσωπο αυτό κατά την εν λόγω περίσταση μπορεί να προσδιοριστεί, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως επέμβαση στην ιδιωτική ζωή του. Πρέπει να διακριθεί από την κατάσταση που ίσχυε στην προαναφερθείσα υπόθεση Österreichischer Rundfunk κ.λπ., η οποία αφορούσε τη συλλογή και την κοινοποίηση από εργοδότη σε δημόσια αρχή συγκεκριμένου συνδυασμού προσωπικών δεδομένων, ήτοι των ονομάτων των εργαζομένων και των εισοδημάτων τους.

129 Με την προαναφερθείσα απόφαση Lindqvist, την οποία επικαλέστηκε και η Επιτροπή, το Δικαστήριο έκρινε ότι η ενέργεια που συνίσταται στην αναφορά σε διάφορα πρόσωπα σε ιστοσελίδα του Διαδικτύου και στον προσδιορισμό τους είτε με το όνομά τους είτε με άλλα μέσα, για παράδειγμα με τον αριθμό τηλεφώνου τους ή με στοιχεία σχετικά με τις συνθήκες εργασίας τους και τις ενασχολήσεις τους κατά τον ελεύθερο χρόνο τους, συνιστά «αυτοματοποιημένη, εν όλω ή εν μέρει, επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα», κατά την έννοια της οδηγίας 95/46 (προαναφερθείσα απόφαση Lindqvist, σκέψη 27). Η απόφαση αυτή δεν ασκεί καθοριστική επιρροή εν προκειμένω. Συγκεκριμένα, όπως υπενθυμίστηκε στη προηγούμενη σκέψη, η υπό κρίση υπόθεση εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001 και, επομένως, δεν τίθεται μόνον το κατά πόσον αφορά επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, αλλά και το αν η γνωστοποίηση των επίμαχων δεδομένων θίγει την προστασία της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας του ατόμου.

130 Η προσέγγιση του Πρωτοδικείου δεν αντιβαίνει επίσης στη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, σύμφωνα με την οποία ο σεβασμός της ιδιωτικής ζωής περιλαμβάνει το δικαίωμα του ατόμου να συνάπτει και να αναπτύσσει σχέσεις με τους συμπολίτες του και μπορεί να εκτείνεται σε επαγγελματικές ή εμπορικές δραστηριότητες (βλ. προαναφερθείσες αποφάσεις Niemitz κατά Γερμανίας, § 29, Amann κατά Ελβετίας, § 65, Rotaru κατά Ρουμανίας, § 43, και Peck κατά Ηνωμένου Βασιλείου, § 57).

131 Πράγματι, μολονότι δεν αποκλείεται κατ' αρχήν ότι η έννοια της ιδιωτικής ζωής καλύπτει ορισμένες πτυχές της επαγγελματικής δραστηριότητας του ατόμου, τούτο δεν σημαίνει, εντούτοις, ότι κάθε επαγγελματική δραστηριότητα καλύπτεται πλήρως και κατ' ανάγκη από την προστασία του δικαιώματος σεβασμού στην ιδιωτική ζωή. Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, η απλή συμμετοχή εκπροσώπου φορέα σε συνεδρίαση διεξαχθείσα με κοινοτικό όργανο δεν εμπίπτει στη σφαίρα της ιδιωτικής ζωής, οπότε η γνωστοποίηση πρακτικών από τα οποία προκύπτει η συμμετοχή του εκπροσώπου αυτού στην εν λόγω συνεδρίαση δεν μπορεί να αποτελέσει επέμβαση στην ιδιωτική ζωή του.

132 Συνεπώς, η γνωστοποίηση των οικείων ονομάτων δεν αποτελεί επέμβαση στην ιδιωτική ζωή των μετεχόντων στη συνεδρίαση και δεν θίγει την προστασία της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας των προσώπων αυτών.

133 Ως εκ τούτου, κακώς η Επιτροπή έκρινε ότι η εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001 έπρεπε να τύχει εφαρμογής εν προκειμένω.

134 Εξάλλου, η Επιτροπή δεν υποστηρίζει ότι, εν προκειμένω, κατά τη συλλογή των δεδομένων, ήτοι κατά τη συνεδρίαση της 11ης Οκτωβρίου 1996, δεσμεύθηκε να τηρήσει απόρρητα τα ονόματα των μετεχόντων ή ότι οι μετέχοντες είχαν ζητήσει από

την Επιτροπή, κατά τη συνεδρίαση, να μην αποκαλύψει την ταυτότητά τους. Μόλις το 1999, όταν δηλαδή η Επιτροπή ζήτησε την άδεια να αποκαλύψει την ταυτότητά τους, αρνήθηκαν ορισμένοι μετέχοντες τη γνωστοποίηση του ονόματός τους.

135 Δεδομένου ότι η προϋπόθεση περί της υπάρξεως προσβολής της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας του ενδιαφερομένου, την οποία προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1049/2001, δεν πληρούται εν προκειμένω, η άρνηση του ενδιαφερομένου δεν μπορεί να εμποδίσει τη γνωστοποίηση των στοιχείων του. Επιπλέον, η Επιτροπή δεν επιδίωξε να αποδείξει ότι τα πρόσωπα που είχαν αρνηθεί, μετά τη συνεδρίαση, τη γνωστοποίηση του ονόματός τους απέδειξαν ότι η προστασία της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητάς τους εθίγη από τη γνωστοποίηση αυτή.

136 Συναφώς, πρέπει επίσης να τονιστεί ότι η Επιτροπή έλαβε οριστική άρνηση από δύο μόνον από τα οικεία πρόσωπα και ότι δεν ήταν σε θέση να επικοινωνήσει με τα τρία άλλα οικεία πρόσωπα, των οποίων δεν είχε επίσης γνωστοποιήσει τα ονόματα (βλ. ανωτέρω σκέψη 35).

137 Οι μετέχοντες στη συνεδρίαση αυτή δεν έκριναν ότι οι απόψεις που εκφράστηκαν εν ονόματι και για λογαριασμό των φορέων που εκπροσωπούσαν τύγχαναν εμπιστευτικής μεταχειρίσεως. Υπενθυμίζεται ότι, εν προκειμένω, επρόκειτο για συνεδρίαση διεξαχθείσα στο πλαίσιο διαδικασίας διαπιστώσεως παραβάσεως. Μολονότι ο καταγγέλλων μπορεί, στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, να ζητήσει εμπιστευτική μεταχείριση βάσει των εσωτερικών κανόνων της Επιτροπής, η μεταχείριση αυτή δεν προβλέπεται για τα άλλα πρόσωπα που μετείχαν στις έρευνες. Επιπλέον, δεδομένου ότι η Επιτροπή γνωστοποίησε τα πρακτικά, εξαιρουμένων ορισμένων ονομάτων, είναι σαφές ότι δεν επρόκειτο για πληροφορίες καλυπτόμενες από το επαγγελματικό απόρρητο. Ο κανονισμός 45/2001 δεν απαιτεί από την Επιτροπή να τηρήσει απόρρητο το όνομα των προσώπων που της εκφράζουν απόψεις ή πληροφορίες σχετικές με την άσκηση των καθηκόντων της.

138 Όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η προσφεύγουσα ουδέποτε εκπλήρωσε την προβλεπόμενη στο άρθρο 8, στοιχείο β΄, του κανονισμού 45/2001, υποχρέωση αποδείξεως της ανάγκης διαβιβάσεως των δεδομένων, αρκεί η υπενθύμιση ότι, όπως διαπιστώθηκε στις σκέψεις 107 και 108 ανωτέρω, εφόσον η γνωστοποίηση ενεργοποιεί το άρθρο 2 του κανονισμού 1049/2001 και δεν εμπίπτει στην εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού αυτού, ο αιτών δεν οφείλει να αποδείξει την εν λόγω ανάγκη κατά την έννοια του άρθρου 8, στοιχείο β΄, του κανονισμού 45/2001. Επομένως, το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η κοινοποίηση της ταυτότητας των μετεχόντων δεν παρέσχε περαιτέρω διευκρινίσεις επί της αποφάσεώς της να περατώσει τη διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

139 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο διαπιστώνοντας, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ούτε την ύπαρξη σαφούς και νόμιμου σκοπού, ούτε την ανάγκη κοινοποιήσεως των ονομάτων των πέντε προσώπων που μετείχαν στη διαδικασία και που αντιτάχθηκαν, μετά τη συνεδρίαση αυτή, στη γνωστοποίηση της ταυτότητάς τους στην προσφεύγουσα.

140 Πρέπει επίσης να εξεταστεί η εφαρμογή της εξαιρέσεως του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.

Επί της εξαιρέσεως που αφορά την προστασία του σκοπού επιθεωρήσεως, έρευνας και οικονομικού ελέγχου

141 Υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σε ένα έγγραφο, η γνωστοποίηση του οποίου θα έθιγε την προστασία του σκοπού επιθεωρήσεως, έρευνας και οικονομικού ελέγχου, εκτός αν η γνωστοποίηση του εγγράφου δικαιολογείται από υπερισχύον δημόσιο συμφέρον.

142 Μολονότι η προσφεύγουσα, με το δικόγραφο της προσφυγής της, επικαλείται εκ παραδρομής στο άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αφορά το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του ίδιου αυτού κανονισμού, καθόσον βάσει αυτής της διατάξεως η Επιτροπή αιτιολόγησε, επικουρικώς, την άρνησή της να παράσχει πλήρη πρόσβαση στα πρακτικά. Εν πάση περιπτώσει, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα επικαλέστηκε το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.

143 Υπενθυμίζεται ότι το θεσμικό όργανο πρέπει να εκτιμά, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, αν τα έγγραφα των οποίων ζητείται η γνωστοποίηση εμπίπτουν πράγματι στις εξαιρέσεις που απαριθμεί ο κανονισμός περί της προσβάσεως στα έγγραφα.

144 Εν προκειμένω, πρόκειται για πρακτικά συνεδριάσεως διεξαχθείσας στο πλαίσιο διαδικασίας διαπιστώσεως παραβάσεως.

145 Πάντως, το γεγονός ότι το επίμαχο έγγραφο σχετίζεται με διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως και, ως εκ τούτου, αφορά δραστηριότητες έρευνας, δεν μπορεί, αφ' εαυτού, να δικαιολογήσει την εφαρμογή της προβαλλόμενης εξαιρέσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, την προαναφερθείσα απόφαση Bavarian Lager κατά Επιτροπής, σκέψη 41). Πράγματι, όπως προαναφέρθηκε, κάθε εξαίρεση από το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των οργάνων που εμπίπτει στον κανονισμό 1049/2001 πρέπει να τυγχάνει στενής ερμηνείας και εφαρμογής (απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Σεπτεμβρίου 2000, Τ-20/99, Denkavit Nederland κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-3011, σκέψη 45).

146 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι οι δραστηριότητες έρευνας της Επιτροπής είχαν ήδη ολοκληρωθεί κατά την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, ήτοι στις 18 Μαρτίου 2004. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή είχε ήδη θέσει στο αρχείο τη διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως κατά του Ηνωμένου Βασιλείου στις 10 Δεκεμβρίου 1997.

147 Εν προκειμένω, πρέπει να εξακριβωθεί αν το έγγραφο που αφορά δραστηριότητες έρευνας καλυπτόταν από την εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, ενώ η έρευνα είχε ολοκληρωθεί και η διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως είχε περατωθεί προ εξαετίας τουλάχιστον.

148 Το Πρωτοδικείο έχει διαπιστώσει ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, που προσβλέπει στην προάσπιση «του σκοπού επιθεώρησης, έρευνας και οικονομικού ελέγχου», έχει εφαρμογή μόνον όταν η γνωστοποίηση των εγγράφων ενδέχεται να θέσει σε κίνδυνο την ολοκλήρωση της επιθεωρήσεως, της έρευνας ή του οικονομικού ελέγχου (προαναφερθείσα απόφαση Franchet και Byk κατά Επιτροπής, σκέψη 109).

149 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η εξαίρεση αυτή, όπως προκύπτει από τη διατύπωσή της, δεν προσβλέπει στην προστασία των δραστηριοτήτων έρευνας καθαυτών, αλλά του σκοπού τους, ο οποίος, όπως προκύπτει από την προαναφερθείσα απόφαση Bavarian Lager κατά Επιτροπής (σκέψη 46) συνίσταται, στην περίπτωση διαδικασίας διαπιστώσεως παραβάσεως, στη συμμόρφωση του οικείου κράτους μέλους με το κοινοτικό δίκαιο. Εν προκειμένω, η Επιτροπή είχε ήδη θέσει στο αρχείο τη διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως κατά του Ηνωμένου Βασιλείου στις 10 Δεκεμβρίου 1997, καθόσον το κράτος αυτό είχε τροποποιήσει τη σχετική νομοθεσία του και, επομένως, ο σκοπός των δραστηριοτήτων έρευνας είχε εκπληρωθεί. Επομένως, κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεν βρισκόταν σε εξέλιξη καμία δραστηριότητα έρευνας, της οποίας το αντικείμενο θα μπορούσε να διακυβευθεί εξαιτίας της κοινοποιήσεως των πρακτικών με τα ονόματα ορισμένων εκπροσώπων φορέων που μετείχαν στη συνεδρίαση της 11ης Οκτωβρίου 1996 και, ως εκ τούτου, η εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 δεν μπορεί να εφαρμοστεί εν προκειμένω.

150 Η Επιτροπή, για να δικαιολογήσει την άρνησή της να γνωστοποιήσει πλήρως τα επίμαχα πρακτικά, υποστηρίζει επίσης ότι η δυνατότητα γνωστοποιήσεως, παρά τη βούλησή τους, των ονομάτων των προσώπων που της παρέχουν πληροφορίες θα της

στερούσε μια πολύτιμη πηγή πληροφοριών, θίγοντας την ικανότητά της να διεξάγει έρευνες επί των προβαλλόμενων παραβάσεων της κοινοτικής νομοθεσίας.

151 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, κατά πάγια νομολογία, η εξέταση που απαιτείται για την επεξεργασία μιας αιτήσεως προσβάσεως σε έγγραφα πρέπει να έχει συγκεκριμένο χαρακτήρα. Συγκεκριμένα, αφενός, το γεγονός και μόνον ότι ένα έγγραφο αφορά συμφέρον προστατευόμενο από εξαίρεση δεν αρκεί για να δικαιολογήσει την εφαρμογή της εξαιρέσεως αυτής (βλ., υπό την έννοια αυτή, προαναφερθείσα απόφαση Denkavit Nederland κατά Επιτροπής, σκέψη 45). Αφετέρου, ο κίνδυνος προσβολής του προστατευόμενου συμφέροντος πρέπει να μπορεί να προβλεφθεί ευλόγως και να μην είναι αμιγώς υποθετικός. Κατά συνέπεια, η εξέταση στην οποία πρέπει να προβεί το θεσμικό όργανο προκειμένου να εφαρμόσει μια εξαίρεση πρέπει να πραγματοποιηθεί κατά τρόπο συγκεκριμένο και να προκύπτει από την αιτιολογία της αποφάσεως (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 6ης Απριλίου 2000, Τ-188/98, Kuijer κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. ΙΙ-1959, σκέψη 38, της 13ης Απριλίου 2005, Τ-2/03, Verein für Konsumenteninformation κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. ΙΙ-1121, σκέψεις 69 και 72, και προαναφερθείσα απόφαση Franchet και Byk κατά Επιτροπής, σκέψη 115).

152 Μολονότι πρέπει να γίνει δεκτό ότι η ανάγκη διατηρήσεως της ανωνυμίας των προσώπων που παρέχουν στην Επιτροπή πληροφορίες αφορώσες ενδεχόμενες παραβάσεις του κοινοτικού δικαίου αποτελεί νόμιμο σκοπό δυνάμενο να δικαιολογήσει την άρνηση της Επιτροπής να χορηγήσει πλήρη ή ακόμη και μερική πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα, εντούτοις, εν προκειμένω, η Επιτροπή αποφάνθηκε in abstracto επί του ενδεχομένου να θιγεί η δραστηριότητά της έρευνας λόγω της γνωστοποιήσεως του οικείου εγγράφου με τα ονόματα, χωρίς να αποδείξει με επαρκή νομικά επιχειρήματα ότι η γνωστοποίηση του εγγράφου αυτού προσκρούει συγκεκριμένα και ουσιαστικά στην προάσπιση των σκοπών των δραστηριοτήτων έρευνας. Συνεπώς, δεν αποδεικνύεται, εν προκειμένω, ότι ο σκοπός των δραστηριοτήτων έρευνας εθίγη συγκεκριμένα και ουσιαστικά λόγω της γνωστοποιήσεως των οικείων στοιχείων έξι έτη μετά την ολοκλήρωση των εν λόγω δραστηριοτήτων.

153 Εξάλλου, όπως διαπιστώθηκε ήδη, η διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως δεν προβλέπει εμπιστευτική μεταχείριση για τα πρόσωπα που μετείχαν στις έρευνες,

εξαιρουμένου του καταγγέλλοντος. Η Επιτροπή γνωστοποίησε τα επίμαχα πρακτικά χωρίς τα ονόματα των προσώπων που δεν συναίνεσαν στη γνωστοποίησή τους, διότι έκρινε ότι, καταρχήν, η γνωστοποίηση του εγγράφου αυτού δεν εμπίπτει στην εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.

154 Συναφώς, η εκ μέρους της Επιτροπής παραπομπή, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, στην απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Νοεμβρίου 1985, 145/83, Adams κατά Επιτροπής (Συλλογή 1985, σ. 3539), σχετικά με τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των πληροφοριών που καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο, δεν ασκεί επιρροή. Η υπόθεση εκείνη αφορούσε πληροφοριοδότη ο οποίος είχε καταγγείλει την αντίθετη προς τον ανταγωνισμό πρακτική του εργοδότη του και του οποίου την ταυτότητα τήρησε απόρρητη η Επιτροπή. Ο πληροφοριοδότης αυτός όμως της είχε συγκεκριμένα ζητήσει να μη γνωστοποιήσει την ταυτότητά του ήδη από την έναρξη της διαδικασίας. Εν προκειμένω όμως, όπως προαναφέρθηκε, η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι οι ενδιαφερόμενοι, κατά τη συμμετοχή τους στην επίμαχη συνεδρίαση, είχαν την πεποίθηση ότι τύγχαναν εμπιστευτικής μεταχειρίσεως ή ότι είχαν ζητήσει από την Επιτροπή να μην αποκαλύψει την ταυτότητά τους. Επιπλέον, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 137, δεδομένου ότι η Επιτροπή γνωστοποίησε τα πρακτικά, εξαιρουμένων ορισμένων ονομάτων, διαπιστώνεται ότι, κατά την εκτίμησή της, δεν επρόκειτο για πληροφορίες οι οποίες καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο. Τέλος, υπενθυμίζεται ότι η Επιτροπή δεν προέβαλε κανένα επιχείρημα το οποίο αποδεικνύει ότι η γνωστοποίηση των ονομάτων των προσώπων που είχαν εκφράσει την άρνησή τους έθιξε τις οικείες, εν προκειμένω, δραστηριότητες έρευνας.

155 Υπό τις περιστάσεις αυτές, διαπιστώνεται ότι τα αντλούμενα από την προστασία των σκοπών των δραστηριοτήτων επιθεωρήσεως και έρευνας επιχειρήματα δεν μπορούν να γίνουν δεκτά.

156 Συνεπώς, παρέλκει η εξέταση της ενδεχόμενης υπάρξεως υπερισχύοντος δημοσίου συμφέροντος που δικαιολογεί τη γνωστοποίηση του οικείου εγγράφου.

157 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι τα πλήρη πρακτικά της συνεδριάσεως της 11ης Οκτωβρίου 1996, στα οποία περιλαμβάνονται όλα τα ονόματα, δεν εμπίπτουν στις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, ή του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.

158 Κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

159 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα αιτήματα της προσφεύγουσας.

160 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, τρίτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο μπορεί να κρίνει ότι ο παρεμβαίνων φέρει τα δικαστικά του έξοδα. Εν προκειμένω, η παρεμβαίνουσα υπέρ της προσφεύγουσας φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής της 18ης Μαρτίου 2004, με την οποία απορρίφθηκε αίτηση πλήρους προσβάσεως στα πρακτικά της συνεδριάσεως της 11ης Οκτωβρίου 1996 στα οποία περιλαμβάνονται όλα τα ονόματα.

2) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της The Bavarian Lager Co. Ltd.

3) Ο Ευρωπαίος Επόπτης Προστασίας Δεδομένων (CEPD) φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Jaeger Tiili Czúcz

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο, στις 8 Νοεμβρίου 2007.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

E. Coulon M. Jaeger